

KICSI TÖRTÉNETEIM

Kis novellák, történetek

ÍRTA KELEMEN GYÖRGYNÉ EDIT

ILLUSZTRÁLTA AZ ÍRÓ

Előszó

Hinni a csodában és meglátni, maga a kis csoda.

Ne vess az életre és az visszanevet rád!

Látássérült vagyok, a hibákért, mit vétettem, elnézést kérek.

Tisztelt olvasók!

Minden bizonnyal úgy van az, hogy ha az ember belekóstol az írásba, meghatározó, hogy veszi-e az olvasó.

Edit első könyveit örömteli kíváncsisággal fogadták barátai, ismerősei, és ez további írásra ösztökölte a szerzőt.

Előző könyvei a mesevilágot tükrözték elénk, a gyermekkor és a korai felnőttkor világát. Jelen könyve pedig a novellák rejtelmeibe visz el minket a humor, a vidámság, a bölcselkedés és a gyilkos glossza jól felismerhető elemeivel.

A gyermekkori és felnőttkori naivság, gyakorlatlanság humoreszkjei törnek elő a kíváncsi tenni akarás és megfelelés igényével, nem titkolva botladozásait sem. Írásai sokszínű témaválasztásával törnek a felszínre, élénk megfigyelőkészségről, emlékezőképességről, tennivágyásról árulkodnak. A mozgékony, izgága, lelkes alkotó ránk zúdítja élményeit.

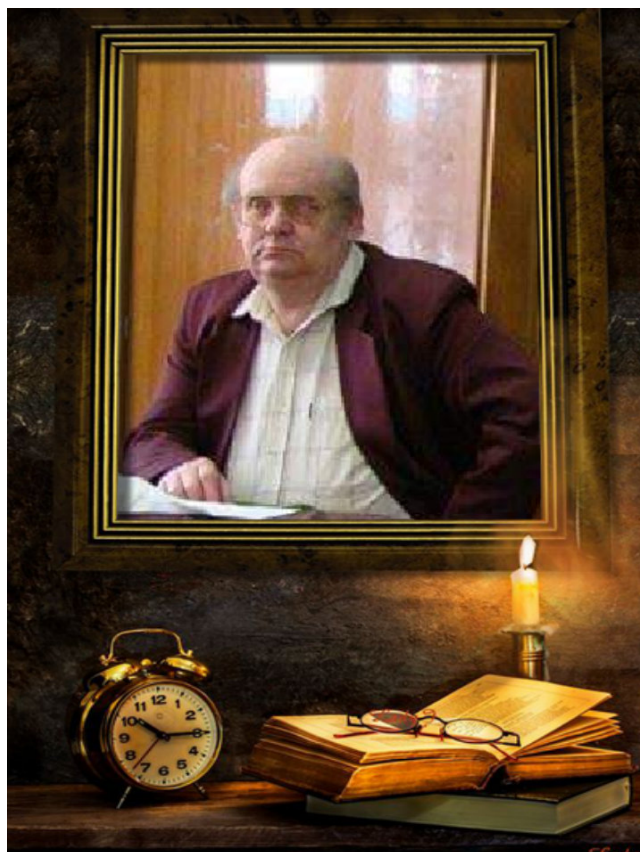
A huszonöt novella remélhetőleg egy bizonyos sajátosságot, arculatot, és feltörekvő vonulatot ad az íróknak. Néha magam is jókat somolyogtam történeteiben. Írásait sajátos módon, élménydúsan adja elő különféle rendezvényeken, egyféle élvezetet nyújtva közönségének.

Mindenképpen olvasásra ajánlom ezen novellákat mindazoknak, akik könnyed, de mégis tanulságos mondanivalókat tartalmazó írásokra vágynak; akár egyenként, vagy folyamatában olvassák a novellákat. Remélhetőleg gyakran visszatérnek az olvasáshoz, akár csak a humor és az élmény újraidézése okán is.

Sok sikert a könyvhöz, őszinte ajánlással.

Nagy Vendel magánzó

Szekszárd, 2018. december 10.

Könyvem nem jöhetett volna létre szerető párom nélkül. Nagy segítségemre volt Podmaniczki Krisztina. Köszönöm neki.

Könyvem megjelent, köszönetet mondok a MEK segítőkész dolgozóinak.

Tartalomjegyzék

Előszó	
Tisztelt olvasók!	
Csodálatos teás kancsó	
Falevél	
Kicsi lány és a régi Pest	
Szülői értekezlet kicsit másként	
Klári bácsi	
Farsang	
Náncsi néni és a nagy segítő	
Rózsaszín kardigán	
Valamikor régen	
Semmit érő fa?	
Fáni, a kecske	
Gyerek-anyag	
„Kabuka nem”	
Tanulok	
Pesti lány vidéken, csirke	
Kis baba	
Télapó óvódás szemmel	
Szépséges játékbaba	
Első személyigazolványom	
Hogyan lettem babtermelő	
A titok	
Barátok	
Rózsa, ami elkísér	
Lányok a koleszban	
Születésnap kicsit másképp	

Csodálatos teás kancsó

Pici lányka a csepp Ágika, nagymamáját kérlette - hadd menjen fel a padlásra. Kincsek vannak ott, az ám! Nagymama szerint csak csupa kacat. A nagy kérlelésnek meglett a hatása, felmehet a padlásra.

Ócska ruhát kell felvenni, fent koszos, piszkos minden. Ágika máris keresgél, a játszó ruhája jó lesz. Belebújik nagy ügyel-bajjal, hosszú barna haja útban van, beakad, megy is nagymamához nagy visítva.

- Nagymama, segítség, húzza a hajam, jaj-jaj!

- Na, gyere, kiszabadítalak! Odafent pók meg pókháló van, nem félsz? - próbálja lebeszélni kis unokáját.

- Nem félek, én már nagylány vagyok! Hét éves nagy felnőtt, már felmehetek a padlásra! Megígérted mama!

- Igazad van, megígérted, de vigyázzál a létrán, kis szívem!

- Vigyázok mama, óvatos leszek.

Mint egy kis mókus mászott felfele a létrán, fel a magasba, a padlásra. Lenézett, jé, mama milyen pici lett?

- Mama összementél?

- Én nem, te vagy magasan drágám, csak óvatosan, figyelj oda, ne engem less! - Jaj, mit kapok a szüleidtől, ha baj ér!

Ágika felért, most jött a legnehezebb rész! Egy kézzel kapaszkodni, a másikkal pedig a padlás ajtaját kinyitni, őszintén megvallva, kicsit félt. Csak ügyesen, bátran - mondogatta magában.

Most pedig belépni. Kinyílt előtte a csodavilág ajtaja. Minden sejtelmes és félhomályos. Igen, pók is volt, az egyik hálóba már bele is gabalyodott.

- Szia, pók úr, kicsit rossz helyre raktad a hálodat, jól belegabalyodtam, el is szakadt. Nem baj, majd készítesz másikat. Az majd sokkal szebb lesz, mint ez, nem lesz olyan poros.

A csendben halk mocorgást hallott. Jaj vajon mi lehet! Lehet, hogy egér vagy patkány és mindjárt megtámadja!

- Most lemegyek, lehet mama soha többé nem enged fel, mert félt nagyon, mit is tegyek? Inkább megnézem! Félve lépett, halkán, talán nem vesz észre és meglesem. A hang egy papírdobozból jött. Remegő kézzel kinyitotta.

- Miaú, köszöntötte egy ismerős hang.

- Te vagy az, Milli cica? Itt viszont több hang is van!

Milli cica egy dobozban feküdt, amiben régi ruhák voltak, de nem egyedül, három apró cicával.

- Jaj, cicus, neked kölköd van, jól eldugtad!

Simogatta Ágika Millit, az meg arrébb húzódott, a cirókából kölkei is kaphassanak. Persze ők is meg lettek simogatva.

- Ó, de szépek vagytok, de aranyosak!

Egyesével óvatosan kivette őket, megsimogatta és vissza is rakta a dobozba.

- Hányan is vagytok, egy, kettő, három, három cica van! Titok, hogy itt vagytok, el nem mondom, ígérem.

A padlás sokkal világosabb lett és vidámabb, tudta, nincs egyedül, ott vannak a cicák. Kíváncsian nézett szét, sok-sok doboz, vajon milyen kincs, titok lappang benne?

Felbontotta az első dobozt, régi ruhákkal van tele. Egy érdekes kalap, régen ilyet hordhattak. Nagymama azt mondta, ami tetszik, azt lehozhatja, játszhat vele. Rögtön fejébe csapja a nagy kalapot, huncutul lötyög a fején, de olyan szép. Máris megy a padlásajtóhoz és ledobja. Tovább kutat, szép virággal teli könyvet talál, majd lent elolvassa. Egyik doboz nagyon be van csomagolva, vajon mi lehet benne? Egy régi teáskanna, rajta szép pipacsos minta, vajon nagymama nekiadja? A könyvet ledobja, a teáskanna tetejét zsebre vágja, a kannát fogja és elkezd lefele mászni a létrán. Félve, mert háttal nem látja a létrafokokat és kezében ott a szép, de törekeny kanna. Lassan, óvatosan halad lefele. Leérve nagyot sóhajt, csakhogy földet ér a lába! Igazán megérdemli a kannát, hisz oly nehéz volt lehozni.

- Nagymama, nagymama! - kiabálja hangosan. - Akkor, amit lehoztam azzal játszhatok?

- Igen, hisz megígértem, de előbb mutasd, mit is találtál?

- Nézd mama, milyen szép, vigyázok rá, ígérem, játszhatok vele?

- Nahát, mit találtál: a régi pipacsos teáskanna, de hogy tudtad lehozni? A régi kalapom, hát még ez is megvan? Nagypapának annak idején, de tetszettem benne!

- Jaj, kisunokám, ne rakd a fejedre, piszkos! Ha-ha még nőnöd kell bele! Ó de aranyos vagy benne!

- Máskor is felmehetek? Ügyes vagyok, a kannát is lehoztam és össze sem törtem.

- Persze, csak vigyázz magadra nagyon és előtte szóljál! - jó, kis drágám?

- Igen mama, igen! Főznél teát mama a pipacsos kannában?

- Persze, drágám, csak előbb alaposan megtakarítjuk.

Kész lett a tea, szépen gőzölgött a kannában. Anyuka hazaérkezett, kicsit mogorva volt, nem úgy sikerült minden, ahogy akarta.

- Adhatok egy kis teát, anyuci? - kérdezte Ágika.

- Most nem, nincs kedvem semmihez - mondta fáradtan.

- Nézd, milyen szép kannában van, szép pipacsos, na, kérjél már, légy szíves!

- Jó rendben, kérek.

Ahogy itta a teát, megnyugodott és a gondterhes arca kisimult.

- Nahát, ez jól esett - mondta mosolyogva.

Apuka is nagyon fáradtan jött haza. A teától mintha őt is kicserélték volna. Játsoztak, nevettek, jókedvük lett.

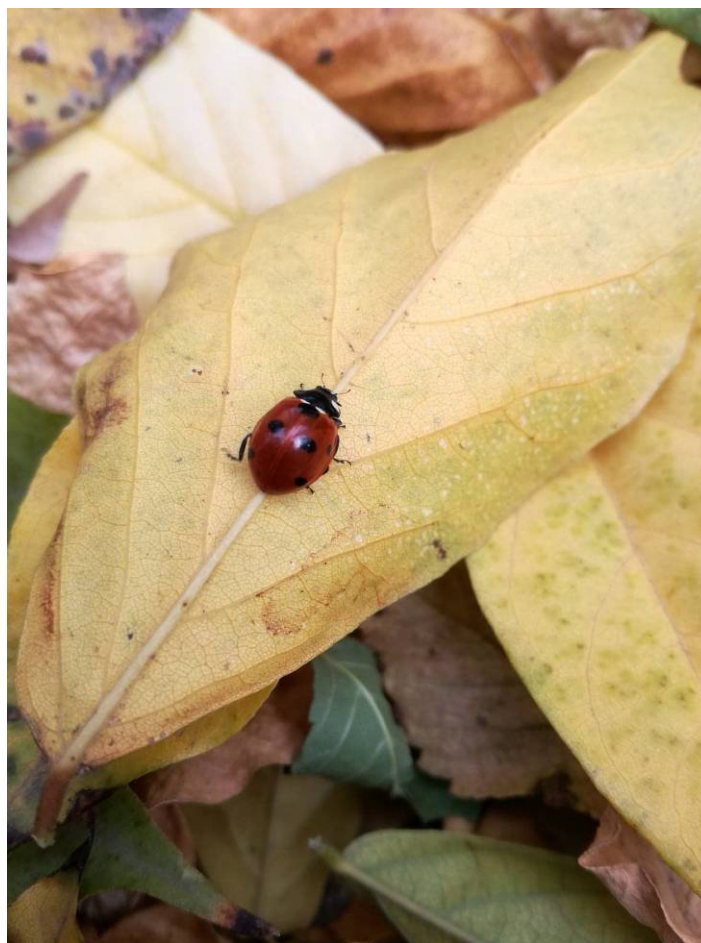
- Nahát, ilyet, még mindig van hatása a kannának - mondta nevetve nagymama.

- Mire gondolsz, mama?

- A kanna csodás hatására, aki iszik belőle, jó kedve lesz! - azt hittem én is, hogy csak családi legenda, de igaz lehet.

Persze a csoda nem a kannában van, elárulom, abban leledzik a titok, hogy leültek és beszélgettek egymással. Mert a gondok, a bajok, kisebbek lesznek, ha van, ki meghallgassa és ránk figyel.

Falevél

Késő őszi borongós napon a fák levelei lehullanak. Komor, szomorkás az idő. Őszi szünet van és juhé, két kis unokatesómmal irány ki a szabadba. Álltunk, lestük, mit is lehet kinn csinálni?

A gyerekek a kabát alól álmosan pislogtak, talán vissza kéne menni és nyújtózni az ágyban. Semmi kedvük nincs, olyanok, mint az idő, bágyadt.

Nini, nagymama összehúzta a falevelet, ez nekünk van itt kint. Hajrá, repült a levél, dobáltuk, hull a hó. Célba vettük egymást, szállt a levél, a kis csapat ujjongva visított. Álommanó messze szállt, maradt a vígság. Nagymama morcosan kinézett - hát ezért gereblyéztem össze mindenütt? Nem baj, összegereblyézzük mi, csak előbb szétdobáljuk. Repültek a kupacok szerte-széjjel, repültek a falevelek, lett belőle golyó, dobáltuk egymást rendesen. A nagy játék közepén csak azt vettük észre, kint áll nagymama és keresztanyám, nevettek mind a ketten. Ők sem maradjanak ki a jóból, repült felénk a levél, hurrá, hull a hó! Menekülőre fogták, lett a hajuk ruhájuk tele levéllel. Mikor a dobálni való elfogyott, gereblyével nagy kupacot húztunk össze, jó nagyot, versenyeztünk, ki tud bele nagyobbat ugrani. Szállt a levél, a visítás.

Szomszasan, kimelegedve mentünk be, összehúztuk a levélkupacot. Szemeztünk a szomszédéval, hej, de jó lenne megszerezni, nagyobb lenne a kupacunk. Nagymama azzal fenyegetőzött, eltűzeli a levelet, ne már inkább kérjük el a szomszédét is.

Másnap megint kimentünk játszani, a nagy hangzavarra kijött a szomszéd is. Láta mit művelünk a levelekkel, így odaadta az ő kupacát is. Na, lett nagy öröm és nagy ugrálás; a szép nagy levél kupacba. Nem is olyan szomorú ez az ősz, csak tudni kell vele játszani és akkor minden csupa móka, nevetés, még a falevél is.

Nagymama lekváros kenyeret kent a hancúrozóknak, na, az volt ám a finom. A sok játéktól megéhezünk. Aztán kacagva figyeltünk, a cicánk mit tanul, ugrott bele a levélkupacba. Elégedetten kijött, és ahogy tőlünk látta, ugrott fejest újra és újra, mi meg nevetve figyeltük, hogy játszik a cica. Levelet és a cicát is dobáltuk a levélkupacba. Cicának tetszett a játék, aztán, mikor megunta, el-somfordált.

Mi még maradtunk, ameddig csak láttunk, ment a hejdebojda. Este aztán nem kellett minket ringatni, fáradtan aludtunk jó nagyot. Másnap meg törtük a fejünket, a másik szomszédban is van levél, meg kéne szerezni. Mentünk kérincselni, hogy szeretnénk megkapni, mert a mi kupacunk a nagy játéktól megy már össze. Azt is megkaptuk, szerintem a környék falevelét összehordtuk. Nagy kincs volt ám a mi kis levél boglyánk, lett belőle pihe-puha ágy, majd királyi trónus. A fantáziánk kifogyhatatlan volt. Belebújtunk, hogy senki meg ne lásson minket. Minek ide Barbie baba, drága játék, legnagyobb kincs a falevél, csupa játék, öröm és móka. Fittyet hányunk a bús ősznek, ki-nevetjük azt. Az őszi szünet hamar elszállt és követte őt a tél.

Sajnálom a mai gyerekeket, játszanak a számítógéppel és közben elfelejtenek igazán jól játszani. Pedig a jó szórakozáshoz nem kell sok, elég egy összehordott levélkupac.

Kicsi lány és a régi Pest

Három éves koromban vidékről Pestre költöztünk. A csendes, poros utcát felváltotta a beton, az autók és járda. Az Árpád-híd lábánál laktunk egy öreg körfolyosós házban. Szokatlan volt és jöttek az intelmek.

- Ne szaladgálj, mert lehallatszik, hogy futsz! Ne énekelj, mert meghallják! Ne beszélj hangosan! Most miért suttoatsz?

Egyszerűen utáltam. Tüsszentettem, a szomszéd szólt a falon keresztül: - Egészségedre!

- Látod, itt mindent hallanak, légy hát csendben. Pedig ez még régi fal, vastag, nem olyan, mint a panel - okított anyukám.

Igen régi a szoba, a konyha keskeny, picike, de magas. Amikor anyukám az ablakot mosta, behozta az asztalt a konyhából, a tetejére került a sámlí, arra a hokedli. Takarította az ablakot, de a legfelső szárnyat még így is nehezen, lábujjhegyezve érte el. Nekem fontos feladat jutott, én fogtam a hokedlit az asztalon, el ne csússzon. Kész akrobata gyakorlat, szuszogott is nagyon, mire lejött, félt, de azért csinálta. Új házaknál ez a magasság legalább a negyedik, ötödik emelet volt, nálunk a második.

Akkor a Róbert Károly körút még csak két sávós volt. Nagylány vagyok és egyedül jártam oviba, gyakran átmentem rajta. Legjobban a majomház tetszett, ez egy átjáróház, minden bejárata fölött ül két majom, a nevét is onnan kapta.

Az egyik épület sarkánál a házban asztalos dolgozott. Mindig finom fenyőillat szállt ki tőle, de mikor enyvvel dolgozott, nagyon büdi volt. Egyszer két nagy angyalkát rakott ki. Azelőtt soha nem beszélgettem vele, csak köszöntem. Kíváncsi lettem, vajon miért is van kitéve? Talán nem kell neki, hisz bácsi, a fiúk nem babáznak. Az a két angyalka meg olyan szép, aranyszínű és csillognak, a szél, ahogy mozgatja, mintha szállnának. Talán nekem adja, biztos azért vannak ott, mert senkinek nem kell, az egyik biztos az enyém lehet. Lenne babám és nem is akármilyen, szárnyas, úgy ám.

- Csókolom. Nagyon szépek az angyalkák.
- Szia. Örülök, hogy tetszik. Most száradnak.
- Száradnak? Nem is vizes.
- Most festettem le őket.
- A bácsié?
- Nem kislányom, én csak javítottam.

Kérdően néztem. Nem értem, mi romlik el egy angyalban?

- Letört a szárnya, én meg visszaragasztottam.
- Ügyes a bácsi. Mind a kettő kell a bácsinak?
- Nem az enyém, csak javítottam. Ágyon lesz rajta.
- Megértem, én is aludnék vele.

Bácsi kuncogott, ez csak dísz.

Másnap a műhely zárva volt. Oda dugtam az orrom az ablakhoz, benéztem. Angyalka sehol. Valaki megfogta a vállam. Az asztalos volt.

- Mit nézel?
- Nem látom az angyalkát.
- Persze, már elvittem.

Könnyes arcom törültem, egy álmom odalett.

Pár nap múlva mikor az oviba arra mentem, megállított.

- Várj csak. - Bement a műhelyébe. Kezébe egy kis asztalkával jött ki.
- Neked készítettem.

Örültem neki nagyon. Igaz, babám még nem volt, de volt egy picike asztalom.

Nagyon tetszettek még a lovas kocsik is. A szenet és a jeget lovas kocsival hozták. A szenet nagy, erős férfiak kosárba pakolva hordták le a pincébe. Nagy, fonott kosarak voltak, abba rakták a szenet, vállukra kapták és szinte szaladtak vele. Jeges kocsi, abban az időben hűtő nem volt, főtt ételt meg kellett enni, különben a melegben megromlott. A henteshez jött a jeges kocsi, ló húzta, a kocsi oldalán három sorban voltak rekeszek, abban volt a jég. A jeges ember hátára nagy bőr volt borítva, erre húzta a jeget. Volt nála egy hosszú vasrúd, egyik felén fogó, a másik felén nagy kampó volt. A karmot belevágta jégbe, a jeget a vállára húzta. A kocsiból meg folyt az olvadt jég leve. Ilyenkor anyukámnak szóltam.

- Megjött a jég a henteshez.

Anyu szatyrot nyomott a kezembe, meg az ócska pénztárcánkat egy kis pénzzel.

- Menjél, vegyél jeget.

Lementem, odaadtam a szatyrot és a pénztárcát a hentesnek.

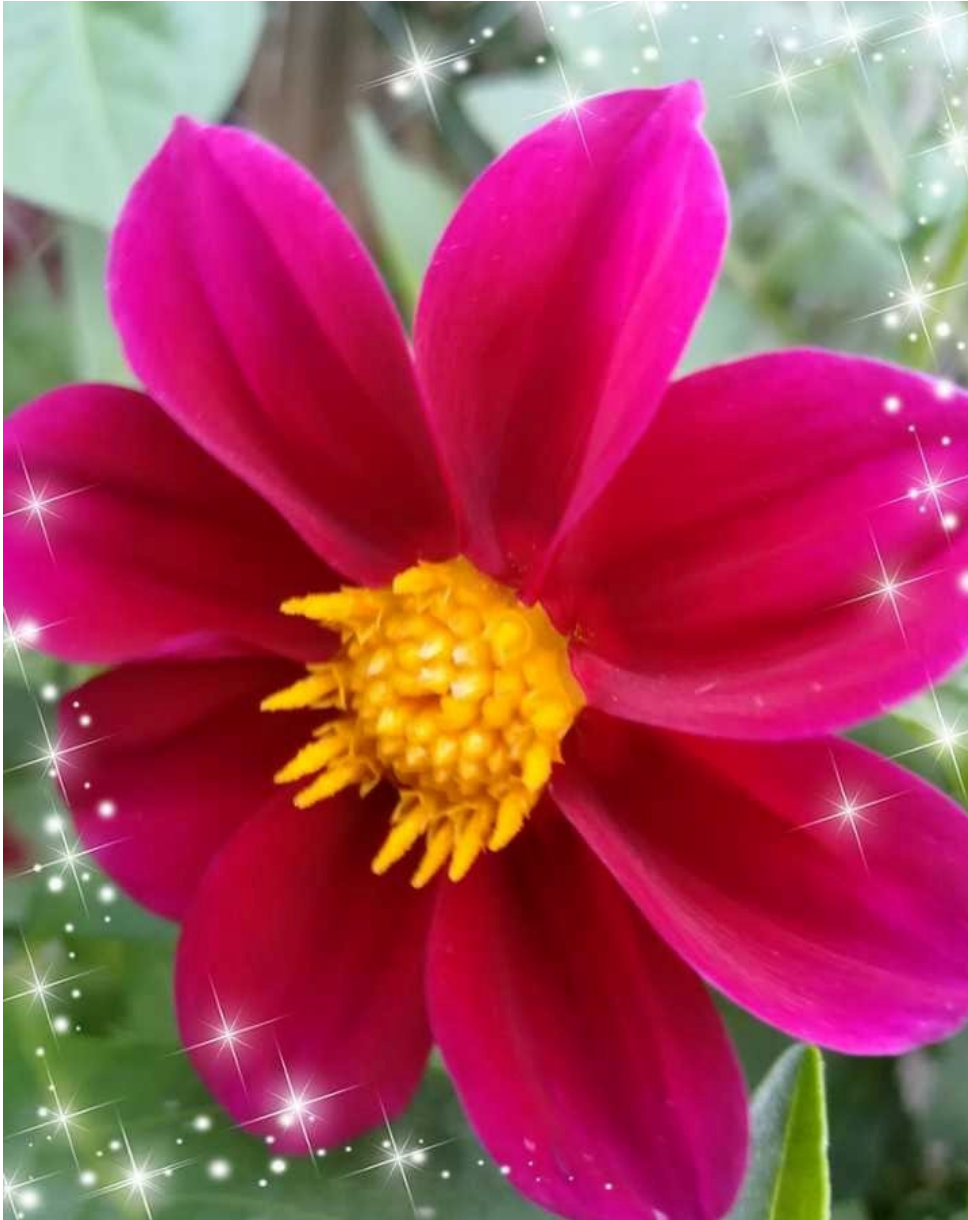
- Mit szeretne a kedves vevő?
- Jeget kérek.
- Mennyit?
- Annyit, amennyi a pénztárcában levő pénzért jár.
- Mennyi pénz van benne?

- Nem tudom, én még csak hatig tudok számolni.
- Összeadni, kivonni?
- Én még sokára megyek iskolába, nem tudom.
- Na, jó van, még pici vagy, erre még ráérsz. - Visszaadta a pénztárcát.
- Mondd meg anyukádnak, ezen inkább vegyen neked fagyit - és tett bele még. A szatyorba tett jeget.
- Elbírod? - kérdezte aggódva.
- El.

Megköszöntem és cipeltem fel az emeletre a jeget. Nehéz volt, mire felértem, fújtattam, mint a mozdony, kezemet bevágta a szatyor füle. Anyukám örült.

- Kaptál jeget? Mennyibe került?
- Nem tudom, de a visszajárót a pénztárcába rakta.
- Volt visszajáró? - Nézte a pénztárca tartalmát nyomban. - Hisz ebben több pénz van - nézte csodálva. Szemében könny csordult. - De jó, kislányom, kicsivel több pénzünk lett.

Szülői értekezlet kicsit másként

Nyolc éves koromban elvesztettem apámat, meghalt. Anyukám beteges volt. Arra kényszerültem, hogy kicsit másképp lássam a világot, felnőttesen.

Hamar felnőttem, hisz helyén kellett lennie az eszemnek, mikor anyukám elájult vagy rosszul volt. Tudnom kellett, mikor mit kell tennem. Így aztán furcsán néztem a körülöttem lévő gyerekekre, ahogy rohangáltak, játszottak.

Anyukám szülői értekezletre nem járt, mondván, úgy is mindent tud, mindent elmondok, minek. Így aztán jó kifogás volt, hogy ő éppen beteg. Egyébként, hogy szokjam, hogy kell intézni a dolgokat jelszóval, amit lehetett, velem intéztetett. Így hát tanárain nem is igazán ismerték anyukámat, csak beszédből, mert megszokták a szülői értekezleten, kinek az anyukája nem jelent meg, álljon fel az a gyermek, én mindig álltam. Így hát csak üzentek ezt vagy azt mondjak meg, és várják a választ. Én meg, mint a jó postás, hoztam, vittem az üzeneteket. Na persze időnként elfelejtettem átadni, de válaszoltam anyám helyett. Mondván, minek zaklatni, válaszolni én is tudok. Persze szerintem erre rájöttek a tanárok és kezdtek felnőttesen kezelni. Mondván, veled mindent meg lehet beszélni.

Eljött a pályaválasztás ideje, valaki tudta, mi is szeretne lenni, valaki csak a fejét törte és nem volt semmi elképzelése. Olyan is volt, aki rossz felé nyújtózkodott és tanárunk szerint a kinézett pályára nem való.

Megbeszélje, a szülőkkel mi legyen, szülői értekezletet tartott a tanárom és kérte, minden gyereket valaki a családból képviselje az értekezleten, mert ez fontos.

Hazamentem és mondtam anyunak, most tényleg el kellene menned, mert fontos lenne. Na persze - mint mindig -, ő nem megy el, de ha annyira fontos, menjek én. Nem tudtam rábeszélni, hajthatatlan volt. Így nem tudtam mit tenni, elmentem.

Tanárom meglepődött. - Menj át a másik terembe rajzolgass, kösd le magad, míg tart az értekezlet. - Anyukád hol van?

- Én jöttem, én képviselem a családom, mást jobban a dolog nem is érdekelhetne, hisz rólam van szó.

Tanárom állt meglepett arccal.

- Na, jó akkor foglalj helyet.

Leültem és jegyzeteltem pl. mikor lesz az osztálykirándulás.

Tanárom nézett. - Te mit írsz?

- A szünetet meg a kirándulást.

- Ne írd, majd megtudod - mondta.

Az értekezlet után jelenléti ív ment körbe, alá akartam írni, a tanár rám szólt: - Te ne írd alá!

- Miért ne, itt vagyok?

- Rád emlékezni fogok.

Aztán megkérdezte, hogy tetszett a szülői?

- Igazat mondjam, vagy színezem ki? - kérdeztem.

- Csak az igazat!

- Unalmas volt, azt hittem most nagy titkoknak leszek tudója, amiről diák nem tudhat. Viszont semmi titok napvilágra nem került, mindent tudtam.

- Nem mondhatok rosszat a gyerekekről, még akkor sem, ha rosszak, hisz csak gyerekek vagytok. A szülőknek meg fájdalmat okozna.

Másnap az osztályfőnöki órán a tanár megkérte, akinek nem volt ott senkije a szülőin, álljon fel. Én ott voltam, nem álltam fel. Tanár úr rám szólt, álljak fel.

- Mégis csak alá kellett volna írnom a jelenléti ívet - mondtam.

Tanár nevetett. - Igazad van, ülj le.

A többiek csodálkozva néztek.

- Mi van? - Te ott voltál a saját szülői értekezleten?

- Igen ott.

Tanár megszólalt: - Már sok-sok éve tanítok, de ez nekem is meglepetés volt. Azt hiszem, ezt soha elfelejteni nem fogom.

Aznap a tanárok mosolyogva néztek rám, szerintem ők is tudták.

A gyerekek meg kérdezték: - Na, meséld, mi volt?

- Semmi érdekes, csak jót mondott rólunk a tanárunk.

Legközelebb mikor szülői volt, a tanár bejelentette: - Anyukádat szívesen látom, de te azért ne gyere el!

- Miért? - kérdeztem. A tanárom viszont bevallotta, olyan zavarban, mint amikor én ott voltam, még egyik szülőin sem volt. Nagyon furának tartotta, hogy egyik diákjának tart szülői értekezletet.

- Kérlek, máskor ne gyere el.

Hát így volt a szülői értekezlet kicsit másképp.

Klári bácsi

Néha csak azért házasodnak össze az emberek, mert így többet tudnak ártani egymásnak.

Körfolyosós bérháznak megvan a maga szépsége és hátránya, egy biztos: zajlik az élet.

A második emeleten, a sarokban laktunk. Gyermekként hamar megtanultam a pároknál az erősebbik ember nevét veszi fel a másik. Így lett Klári bácsi.

Klári néni egy igen hangos, afféle boszorka volt, féltem is tőle. Kedvenc időtöltése a tükör előtt billegni, és persze mindig megállapította magáról: „Jaj, nem tehetek róla, de olyan szép vagyok.” Persze tette ezt nyitott ajtónál, hogy szépségében mindenki gyönyörködhessen. Szentül meg voltam győződve, rossz a tükre. Így, mikor bementem hozzá, magam jól megnéztem, csodálkozva láttam, a tükör jó volt.

Klári néni minden volt, csak szép nem. Alacsony növésű volt, nagy pocakkal és kopaszodott. Ráadásul folyton ordított, hangja visszhangzott a házban.

Klári bácsi ivott, józanul nem igazán láttam. Mikor hazatántorgott, először is megküzdött a kulcslyukkal, nem talált bele a zárba. Majd hosszas küzdelem után sikerült neki. Bent szerető felesége már várta.

- Már megint késtél, hogy nézel ki? - üvöltött nagy hangosan. - Ül le, zabálj!

Klári bácsinak nem ízlett.

Nem csodálom, a leves tönkrement, de hát nem hagyhatta veszni a finom zöldséget Klári néni. Fogta hát a levest, leszűrte, a levét kiöntötte, a zöldséget lemosta. Mondván jó ez még. Utána másik levest főzött belőle. Nehogy már kárba menjen. Ujját nyaldosta, - ez igen, finomabb, mint három nappal ezelőtt.

Klári bácsi kijelentette: - Már megint moslékot főztél!

Az asszony nagyon mérges lett. - Hát ezért dolgoztam annyit, mosogattam a zöldséget, te meg azt mondd, moslék! - üvöltött torkaszakadtából.

Hangjának, hogy nyomatékot adjon, Klári bácsinak jó nagy pofont adott.

A nagy ütéstől lerepült a székről, és ha már lent volt, az asszony jól meg is rugdosta.

Másnap, mikor felébredt, nem tudta mi is történt vele, kérdezte az asszonytól, mi is történt?

Klári néni csak pislogott, nagy ártatlanul: - Én aztán nem tudom, így jöttél haza, ki tudja merre jártál és ki vert össze?

Persze a homokzsák szerepét Klári bácsi gyakran betöltötte, így aztán Klári néni igencsak jó erőben volt.

Történt egyszer, Klári néninek kísérője akadt. Suttyomban figyelte a fiatal férfi. Szemük néha összevillant a buszon. Klári néninek nagyon tetszett a dolog. Igen, valóban nagyon szép és tetszik a férfinak. Alaposan megnézte magának újdonsült lovagját. Törte a fejét, hol és mikor randevúzhathának, férje gyanút ne fogjon. Ó, mi lesz, miért is nem szólítja már meg. Biztos félénk a fiatalember. Nem baj, ő leszáll, és ha követi, akkor biztos randit szeretne.

Leszállt, megigazította a ruháját. A férfi követte. Jaj, de izgalmas! Magas sarkú cipőjében, ahogy járt, elkezdte csípőjét ringatni, ezzel is bátorítva a jóképű idegent. A férfi követte. Be a kapualjba, lépteit felgyorsította. Ó, biztos meg akar csókolni! - futott át a gondolat a fejében és kicsit bele is pirult.

Felmentek a lépcsőfordulóig, ott senki nem látja őket. A férfi megragadta a vállát, elkapta a retikülje fülét és húzta.

- Add ide, te vén csoroszlya, add már ide!

Klári néni először meglepődött, egy álma foszlott semmivé, se csók, se titkos románc. Hirtelen jött a felismerés, ki akarja rabolni! Vén csoroszlya, na, még mit nem! Nem akármilyen fából faragták!

- Azt a betyárját! - Most jó hasznát vette annak, hogy férjét verni szokta, nagy haragra gerjedt! Olyan jobbegyenest húzott be a támadónak, hogy az egyből a falnak esett. Lássuk be, mindenre számított, de erre nem. Klári néni szinte eszét veszve támadott.

Klári néni üvöltött: - Segítség, segítség! - Közben támadóját ütötte, verte! - Ki akar rabolni, meg akar erőszakolni, segítség! - visított éles hangján.

A rabló menekülőre fogta! A néni viszont nem engedte, tépte, ütötte, harapta, ahol érte!

Páran a lakók közül segíteni szaladtak. Fura látvány fogadta őket. Klári néni a rablót ütötte, verte, a rabló védekezett!

- Könyörgöm, segítség! - nyüsztette. - Valaki mentsen már meg! - mondta a rabló, miközben próbálta védeni magát.

- Soha, soha többé nem akarok kirabolni senkit sem! Csak kérem, mentsenek meg!

Nagy nehezen leszedték róla Klári nénit. A rabló elszaladt, igencsak meg lett tépne a ruhája. Menekült, futott, hátra sem nézett! Soha többé senki nem látta a környéken. Rablók a házba be nem jöttek soha, szerintem a környéket is elkerülték. Klári néninek sem akadt többé lovagja.

Farsang

Odakint minden fehér és fekete, komor, mogorva és színtelen. A fagy nagyokat ásít és pirosra festi az orrokat. Ilyenkor nem jó máshol lenni, mint a meleg lakásban, nézni a tűz vidám táncát a kandallóban.

Ilyenkor az ember színre, egy kis vidámságra vágyik.

Végre eljön a nap és lehet mindenki gyerek, lehet mókázni, nevetni, színes álarcot venni. Egy nap az évben újra gyermek lehetsz. Király és királylány, vagy hajóskapitány, bármi, mi sosem voltál, most lehetsz egy napra. Mókázz, neved, felejtse el a hideg telet, neved az arcába és ünnepelj.

Mikor iskolás voltam és a fiúk elkezdtek udvarolni, farsangkor fura dolog történt.

A tanárnő bejelentette, új osztálytársnőt kapunk

Farsangot tartottunk, mindenki beöltözve, ki ennek, ki annak. Próbáltuk találgatni, vajon kit rejt az álarc? Volt köztünk egy lány, nagy fejtörést okozott, az álarc, a páróka mindent eltakart.

A fiúk bezsongtak, próbálkozott mind, de vajon ki is lehet? Udvaroltak körülötte setén-sután. Táncpartnerben sem volt hiány. De a kislány ügyesen kitért a válasz elől, így a fiúkat majd megette a kíváncsiság, vajon ki is lehet ő.

Már odáig fajultak, hogy a lányokkal sutyorogtak és ígértek fűt-fát, csak rájöjjenek a titokra. Ki lehet ez a csinos, szépen táncoló lány. De a farsang azért farsang, hogy a titok titok is maradjon. A lány meg táncolt, csak úgy reppent és csodálták a fiúk nagy, tág szemmel.

Mi meg lányok kicsit irigykedtünk, hisz a fiúk mintha ott sem lettek volna, csak egymással táncoltunk. Na, mindegy, mi így is jól szórakoztunk, tetszett, ahogy a lány túljárt valamennyi eszén és a titkát megőrizte. Ügyesen tért ki a válaszok elől. A fiúk nagy udvarlását is jól állta, egyik sem ért el semmit nála, mindegyik elől kitért. Persze a fiúknak ez már kihívást jelentett és mint a sötétben fénylő lámpát a legyek, a kislányt úgy rohamozták.

- Nem baj, ha vége a bulinak, suttymban meglessük, merre megy haza. - Lehull a titokról a lepel, megtudják, hol lakik és tudni fogják, kit is rejt az álarc. Volt a terv.

A tervbe viszont hiba csúszott, mert a lányka kihasználta, mikor senki nem figyelt rája, megszökött.

A fiúk meg hoppon maradtak, a titok titok maradt. Végre rájöttek mi is ott vagyunk és már párokban táncoltunk. Jó buli volt, de hogy ki is volt az ismeretlen, csak napok múlva derült ki. Mégis, hogyan? Egy tanítási órán. A fiatal tanárnő feleltette az osztályt. - Na, kisfiam, most felelésnél miért nem tudsz olyan közlékeny lenni. Bezzeg farsangon be sem állt a szád, és milyen udvarias voltál. Tánc helyett tán kicsit tanulhatnál is. Hisz meg együtt a kettő, láthatod te is.

- A tanárnő volt az?

- Igen, hisz mondták nektek, két pedagógus fog rátok vigyázni. Az egyik a tanár úr volt és a másik? A másik én voltam. Jól viselkedtetek, nem volt semmi baj. Én is jól éreztem magamat, csak nehéz volt titkolni, ki is vagyok én, mert nagyon faggattatok.

A fiúk csodálkoztak, de még a lányok is. Utána már kicsit másként telt az óra. A tanárnő közülünk való lett és tanultuk a tantárgyát rendesen. Mint nagyobb felnőtt közvetlenebb lett a viszony és kérdeztünk olyat, mit mástól nem mertünk, ügyes-bajos dolgainkat.

Náncsi néni és a nagy segítő

Hegyek között kis falucska, itt lakik az én Náncsi néném. A kis falut erdő veszi körbe, a lombkoronájuk fel, az égig ér. Télen kihalt, csendes a táj, de nyáron más ám arra a világ. Turisták hadai megrohanják. A kis falu csendje elszáll, gyerekhangtól és szüleitől lesz hangos. Mintha téli álomból ébredne.

Nyáron a festői tájat, a csodás kis patakot vendégek százai csodálják. A nyáron nem jellemző a rekkenő meleg, utcácskái közül csak némelyik egyenes, leginkább fel- vagy lefele megy, ritka az egyenes útszakasz. Náncsi néni tolószékes, még fiatal korában bénult le a lába, gyermekparalízises. Nehezen közlekedik a tolószékkel, hol lefelé, hol felfelé küzd vele.

Mondja is: lényeg, hogy a fék jó legyen. Itt, ha a lejtőn megindulna, lehet, hogy pillanatok alatt már másik faluban találná magát, száguldana lefelé.

Segít neki kedves barátnője. Tolja a kocsit és mennek sétálni, közben jókat beszélgetnek. Megnézik a játszóteret.

- Emlékszel, Icukám, mikor gyerekek voltunk mennyit játszottunk. Szél fújta a hosszú hajam, mikor szaladtam. Pista meg hogy udvarolt, na de mást vett el, hogy lerokkantam.

- Igen, Náncsikám, szép takaros lány voltál.

Gyerekek szaladnak, kergetőznek, Náncsi szemében könny gyűlik, ő már szaladni nem fog soha, úgy mint valamikor rég.

Nézik a gyerekeket. - Nézd a Béla lánya, hogy megnőtt.

Aztán a parkba mennek, nézik a virágokat, hogy díszeljenek. Az erdőből betévedt mókuspár szaladgál a fák ágain.

Otthon Náncsi néni most már csak úgy egyedül, mohón eszi a fagyasztóból kivett fagyit, nagy élvezettel tömi magába. Meleg van, és így kicsit lehül. Másnap újra találkoznak, már alig várja, kicsit kimozdul a magányából.

Másnap felébred, jaj, a hangja odalett, a fagy megvette a hatását. Hangja, mint valami nyűttes kismacskáké, alig van. Nem baj, de találkoznak és sétálgatnak.

Az utca sarkán találkozik barátnőjével, Icukával. Nagy nehezen - mert tekerni a kocsit nem könnyű -, megérkezett a sarokra. Várja kedves barátnőjét. Alighogy odaért és pihengetett a kocsiban, hirtelen a jármű megindul. Jaj, mi történt? Néz ijedten. Egy fiatal férfi tolja a kocsiját a másik oldalra. Nagy mosolyogva lelkesen. Náncsi néni magyarázná, őt ne tolja át. Száján viszont csak valami suttogó halk hang jön ki.

A fiatalember ránéz, mosolyog és mondja: - Szívesen. Csak meg kéne olajozni a kereket, nehezen gurul.

Náncsi néni visszamosolyog. - Persze, be van húzva a fék.

Nagy nehezen visszagurul járgányával a túloldalra, csak reménykedik, hogy a fiatalember nem jön újra, mert akkor megint áttolja.

Rózsaszín kardigán

Egyszer az iskolában úgy döntöttek, hogy tesznek a fal oldalához körbe lambériát. Nem igazi lambéria, műanyag volt - és ekkor kezdődtek a csuda dolgok.

Vali néni, anyukám testvére kötött nekem egy kardigánt. Nem szerettem, szúrós, rossz anyagú volt és ráadásul rózsaszín. Egy szép nap anyukám unszolására felvettem.

Érdekes dolgok kezdtek történni. A csap szikrázott, mikor inni akartam, a pad megcsípett. Furcsa volt, de rájöttem a dolog nyitjára. A kardigán műszálas volt, műanyag. A lambériához ahogy hozzáértem, feltöltődött elektromágnesességgel, így aztán csípett a csap és minden fém, ahogy hozzáértem. Nem volt túl jó dolog, időnként felszisszentem. Egyszer barátnőm kezét csípte meg, nekem is fájt, de nem szóltam. Mind, aki észre sem veszi, persze a barátnőm ijedten ordított.

- Mi volt ez, te szikrázol?

- Igen, most kicsit rossz a hangulatom. Képzeld, mi van akkor ha dühös vagyok, ajjaj!

Na persze hamar híre ment, szikrázom. Nem hitték el, te tényleg szikrázol?

- Milyen a hangulatod?

- Kicsit morcos vagyok.

- Megrázol? De csak egy kicsit.

- Tartsd a kezed.

- Juj, te tényleg szikrázol!

Jöttek hozzám, csak egy picit, mert ki szeretnék próbálni, de ugye nem haragszol? Mert akkor nagyon rázol. Persze a kedvenc helyem a fal mellett volt, hogy mindig kellően fel legyek töltődve, sosem tudni. A suliban ugyanis voltak fiúk, akik szerették piszkálni a lányokat. Na persze rám is rám került volna a sor. Viszont éltek a gyanúval, tényleg rázok. Egyik kötekedő hozzám jött, ez csak mendemonda. Én máris suttyomban dörgölöztem a falhoz, mintha csak véletlenül ért volna hozzá a karom, úgy menet közben. Már a hajam is kezdett égne állni, úgy feltöltődtem, csak úgy szállt. Mondtam a fiúnak: gyere, a kezed add ide, most mérges vagyok!

- Miért?

- Emlékszel mikor meghúztad a hajam? Én ám nem felejték! - Na, add csak ide a kezed, vagy éri hozzám!

- Ugyan már, csak duma.

- Na, gyere te hős!

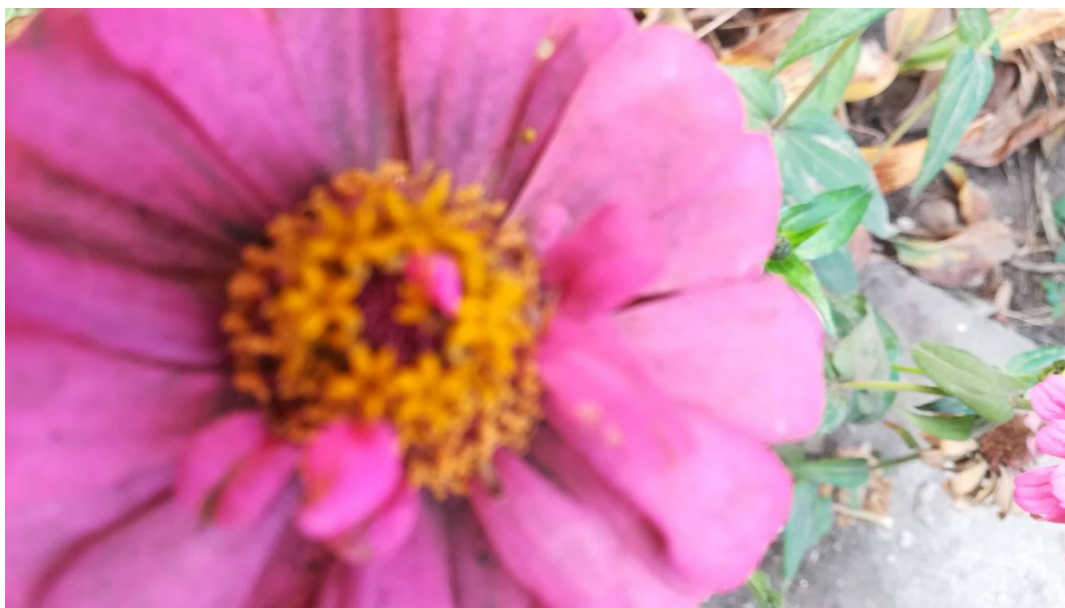
Nagy bátran hozzáért a kezemhez. Fájt ám nekem is, hisz már a hajam is repkedett, annyira feltöltődtem. Mosolyogva néztem: - Kérsz még? Ez csak bemutató volt.

Mit sem mondjak, a fiú ordított: - Ez tényleg ráz!

Menekült már a díszes baráti kör. Engem nem bántottak. Nem volt hajhúzás, se egyéb. Inkább volt: ugye nem haragszol, a közelemben se gyere!

Hát így lett kedvenc kardigánom a rózsaszín, pedig szúrós volt és csúnya a színe. Viszont ha suliba mentem, le nem vettem volna. Szerencsémre a fiúk nem jöttek rá, hogy ha nincs rajtam a kardigán, nem rázok. Mert sajnos nem száradt meg és ki kellett mosni. Én lestem, mikor lesz már száraz. Így védett meg a csúnya rózsaszín kardigán. Ami persze engem is csípett. Tetszett még benne, mikor levettem este, lekapcsoltam a lámpát, szikrázott, és szórt a szikrákat, ahogy ráztam, csak úgy pattogott. Jól nézett ki. Persze a következő évben már nem kellett a kardigán, akkor a fiúk már udvarolni akartak, nem haját húzni. A kardigánt is kinőttem akkora.

Valamikor régen

Régi idők, szép emlékek, mint rózsaszín felhők úsztak át az égen. Régen, úgy kb. 40, vagy több éve óvoda voltam. Az óvoda és az iskola udvara egy másfele nyílt. Az iskolások gyakran csúfolták az óvodásokat, kis pisisek, nem vagytok se kisdobosok, se úttörők. Alig vártuk az iskolát, hogy mi is nagyok legyünk.

Végre eljött a nap, iskolások lettünk és nyakunkba szép kék kisdobos nyakkendő került. Nem vagyunk mi már kis pisisek, nagylányok és fiúk vagyunk. Tanultuk is lelkesen a kisdobosok 6 pontját. Egyik nap az óravezető nagy feladattal állt elő.

A kisdobos ahol tud, segít, és ez bekerül az őrsi naplóba is. Jöttek a nagy segítő tettek szépen sorban.

- Én segítettem az anyukámnak virágot locsolni.
- Én port töröltem.
- Én meg levittem a szemetest - és kezdődtek a rivalizálások, ki tud nagyobbat mondani?

A minap az egyik gyerek egy nagy dologgal állt elő:

- Segítettem egy vak bácsinak átkelni az útesten.
- Ez igen ez már feladat, ez nagy dolog!

Rendben, sorban kérdeztük, mikor, hol, merre találta, és ő mesélt.

Másnap reggel a megadott helyen felsorakoztunk páran, és mivel a kereszteződés négyszög alakú volt, és nem tudtuk merről jön, próbáltunk jól helyezkedni. Jött is a mi mit sem sejtő áldozatunk. A kereszteződésnél az első gyerek már ugrott is hozzá.

- Bácsi segíthetek?
- Hát persze.

Mivel a kérlelő gyerekszájnak és a nagy segítőkészségnek ellent nem tudott mondani.

Így járta a köröket szépen zebrától zebráig. A köröket rózta, úgy telt az idő. Elérkezett az idő, futás, vagy elkésünk az iskolából, és mint a megriadt madár, rohantak az iskolába. Én maradtam, még nem kerültem sorra. Nem szaladok, elkések, de most egyedül van a bácsi és így csak az enyém lesz. Mérlegeltem, még soha el nem késtem. Nagy büntetést nem kaphatok, hisz ez lesz az első késésem. Kockáztatok!

Mentem oda máris.

- Bácsi segíthetek?

- Persze, nem tudod véletlenül, hogy honnan indul az 51-es busz? Én már eltévedtem.

- Persze tudom - és kísértem nagy lelkesen. Megvártam, hogy jöjjön a busz és felsegítettem.

Futás az iskolába, csak úgy rohantam. Persze elkéstem, és el is kaptak.

- Mi történt te nem szoktál késni? Na, mesélj csak!

Én meg elmeséltem, hogy segítettem a bácsinak.

- Na, majd kitaláljuk, mi is legyen a büntetésed.

Elmentem, be az órára. Egyszer csak kopogtattak. Az igazgató néni volt az.

- Jakab Editke jöjjön ki, ide előre.

Hú, ilyen nagy büntetést fogok kapni? Jaj, nekem. Mi lesz, ha anyukám megtudja? Lenyeli a fejem, és ha apukám megtudja, mi lesz velem?

Hú, mit fogok én ezért kapni! Jaj lesz nekem!

A padok között szépen lehajtott fejjel kisomfordáltam. Igazgató néni előre állított.

- A mai napon Editke segített egy vak bácsin, mert eltévedt. A buszmegállóba kíserte és segített neki felszállni a buszra. Nagyon szép, kisdoboshoz méltó viselkedés volt. A tettéért ezért szóbeli igazgatói dicséretben részesítem itt az osztály előtt.

Hú, ez nagy dolog volt, ez volt aztán a valami. Még aznap szép nagy díszes betűvel került be az őrsi naplóba a nevem, hogy segítettem.

Rögtönzött őrsi gyűlést tartottunk. Megbeszéltük, hogy az is segítségnek számít, ha csak megyünk a bácsi mellett. Mert csak egyikünk tudta fogni a bácsi karját. Másnap a megbeszélt helyen együtt vártuk a bácsit. Nem csak pár gyerek, az egész Mókus őrs. Vittük, mint egy győzelmi zászlót, úgy kísértük a buszmegállóba. Aznap bekerült a naplóba, hogy segítettünk és felsorolva minden Mókus őrs tag neve.

Persze az én hőstetemnek hamar híre ment, és hogy ezért szóbeli igazgatói dicséretet is lehet kapni.

Jöttek a hírek, már veszekedés, sőt verekedés is volt miatta.

- Nem a te vakod, az én vakom!! - Most én kísérem, nem te!

Pár nap múlva újra kopogtattak az osztály ajtón. Az igazgató néni volt az.

- A vak bácsit nem játszhatjátok, nem veszekedhettek, verekedhettek érte! A vak bácsit békén hagyjátok, ha kéri, csak akkor segíthettek. Van neki elég baja, hagyjátok őt békén, megértettétek! - Így járta a tantermeket végig.

A bácsit nem kísérgettük többé, csak titokban. Mert milyen jó dolog is volt az, mikor egy kisgyerek segíthetett egy felnőtt, nagy bácsinak.

Valamelyik nap álltam a zebránál, fehér bottal a kezemben. Körülöttem siető, rohanó emberek, senki nem jött segíteni nekem.

- Hol vagytok, mókuskáim? Hol vagytok kedves Mókus őrs tagok, bár csak egy is itt volna közületek és segítenétek nekem.

De hirtelen egy kéz fogta meg a karom és kedvesen kérdezte.

- Segíthetek?

A párom volt az és máris tudtam jó kezekben, biztonságban vagyok.

Mert ne feledd, lehet hogy most én állok az útkereszteződésben segítségre várva, de holnap lehet hogy te fogsz. Nem tudhatod, hogy mit hoz a holnapod, mikor kerülsz bajba és vársz majd a segítségre. Viszont segítségre csak akkor várj, ha amikor lehetett, te is adtál. Karácsony jön, a szeretet ünnepe, és milyen nagyszerű dolog a szeretet. Mert minél többet adsz, annál többet kapsz belőle.

Semmit érő fa?

Nagymamám kertjében áll egy almafa. Semmit érő, hisz gyümölcsét megenni nem lehet, savanyú és lakók vannak benne, kukacok. Bár mindig is csodáltam ennyire savanyú almát ki tud megenni?

Tavasszal a fa virágba borult és, mint egy nagyra nőtt virágcsokor, telis-tele lett szép hófehér virággal. Az illata meg mint az alma és az édes virág keveréke, csodálatos. Szorgos méhecskék özöne dolgozott rajta, dongók, fehér szárnyú pillék lepték. Csodálatos szépséges, a lepkék mikor elszálltak, mintha a fa szirma hullott volna, aztán tovaszálltak.

Szerettünk alatta feküdni, szundikálni. A fa illata és a méheknek halk zümmögő éneke álomba ringatott. Virágos menyasszonyi ruhába öltözve ünnepelte a fa a tavaszt.

A tavasz végén virágainak levelei lehulltak, mint melegben a hóesés. Lágyan hulltak, fehér takaróval vonták be a zöldülő füvet. Nagy lombja lett és a lomb kincset rejtett. Kis énekes madárka énekelt az ágak közt. Jó is volt alatta megpiheni a kerti munkába elfáradva. Mint valami hatalmas napernyő alatt, húzódtunk meg árnyékában. A kis madárka meg csodás dalt énekelt, szebbet, mint akármelyik nóta. Ebédnél kivittük az asztalt árnyéka alá és ott ebédeltünk alatta. Beszélgettünk, falatoztunk. A szép nyár hamar véget ért.

A fa elkezdte hullajtani levelét, termését. Kertünkbe süncsalád költözött. Egy nagy és három pici apró. A lehullott almát majszolták jóízűen. Feltárukozott a fa féltve őrzött kincse, mit eddig féltve rejtegetett, kár ne érje. Egy aprócska madárfészek. Most üresen, árván várta vissza kis lakóit. A sünik jól ettek, majd a meleg avarban elbújtak téli álmodni. A fa is álomba merült várva újra a tavaszt, hogy utána sok-sok öröme legyen benne, Igaz, hogy termését megenni nem lehet, de egyáltalán nem haszontalan fa. Főleg nem semmitérő.

Fáni, a kecske

Faluhelyen lakunk, én, a párom és a két gyermekünk. A kislányom kis tini, a fiacskám 3 éves.

Történt egy nap, hogy a párom nagyon dicsérte a kecsketejet, hogy milyen finom és egészséges, gyerekkorában mennyire szerette. Fű van, a ház körül legelhet, a tejet, amit ad, meginnánk. Szegények tehene a kecske. Én még kecsketejet nem ittam, de párom mondta, tej. Tej, nem mindegy tehén vagy kecske. Vesszünk egy kecskét. A kollégának volt egy eladó szelíd kecskéje, így hát meg lett beszélve, megvesszük a kecskét. Igen ám, de hogy hozzuk el. Az egyik cimborának van kocsija. Ki lett belőle véve az első ülés, az egyik, így befér a kecske. A két legény elment a kecskéért. Az egyikük vezetett a másik a kecskét idomította hátul. Hát így jött haza a nem mindennapi utas. Kecske még kocsiban nem utazott, ha vad lett volna is megszelídül. Útközben igencsak mekegett. Találkoztak volna egy rendőrrel, igencsak megnézte volna a fura utast. Volt is nagy nevetés a kiszállásnál, mert bizony a kecske igencsak nem akart kiszállni. Egész úton a párom öliben ült és leselkedett ki az ablakon. Félt, de közben nézelődött.

Már vártuk őket, én és a két gyerek. A kecske ki lett rángatva a járgányból, mi meg nevettünk láttán, hogy szenvednek. Végre kinn a kis csapat. A kecske hófehér és igencsak rémült, jár a feje jobbra-balra és leselkedik. Nyakába nyaköv van, rajta lánc, ezen vezetik, jön is szépen, mint egy kutya, nem húz, szépen lépked. Rájött, hogy a páromnál biztonságban van, ezért igencsak ragaszkodik hozzá. Odamegyünk, az első kérdés: - Nem bánt? Meg lehet cirógatni?

- Nem bánt ez senkit, nagyon szelíd - mondja a párom.

Nekünk sem kell több, kezek cirógatják az új jövevényt. Fáni hagyja, végre rájött itt nem lesz bántva. Itthon van. Eljött az este a Fánit meg kell fejni. Női dolog, mondja a párom. Én meg most látok először kecskét, nemhogy fejtem volna. Párom mutatja, hogy kell.

- Na jó, megpróbálom. - Meg kell fejni, különben begyullad a tőgye és fájni fog neki. Míg a párom mutatja, Fáni nyugodtan áll. Bezzeg nálam toporog. Menekül! Első két lába már fent a góré falán.

- Nem szabadulsz, hagyd magad, különben is én vagyok a nagyobb, erősebb! Hiába minden, nem adom fel! Két lába fent a falon, nem baj, a tőgyed el nem ereszttem. Megfejek, ha a tetőre mászol is fel! Jó párosítás, nem mondom: a kecske még nem volt fejve, én meg még soha nem fejtem. Nézi, hogy hová bújhat, kiszemeli magának a jászol alját, oda menekül. Kezemben friss fűvel próbálom kicsalni, nem megy, nem jön ki. Na jó, kihúzlak, azt a mindenit. Győztem, kint van. Kifáradtunk mind a ketten. Kecske megfejve, viszem büszkén a tejet. Nézek az órára, hát megdolgoztam nagyon, másfél óra eredménye egy liter tej. El is fáradtam rendesen, de győztem.

Fáni nem akar enni, csak mekeg bánatosan. Kihívtuk hozzá az állatorvost: kockacukrot kell neki adni. Újabb küzdelem. Na, nehogy már az első kecskénk megpusztuljon!

- Na, gyere Fáni, megédesítem az életedet. Itt a cukor. - Hát nem kiköpte! - Megállj csak, akkor is megeszed! Fogtam a fejét, a hónom alá dugtam nyitottam a száját, cukor bele. Próbálta kiköpni, de nem hagytam, akkor is benned marad! Kis buta rájött, finom, legközelebb már igencsak várta. Kiköpni már nem akarta, inkább leste, hol a többi.

Pici fiacskám nézte a cicát, feküdt a fűben, aludt.

- Jaj de jó a cicának, kempingezik - mondta sóhajtva.

- Mit csinál? - kérdeztem meglepetten.

- Kempingezik a cica. Anyu, mi mikor kempingezünk?

- Tudod mit, holnap.

Másnap iparkodtam a dolgommal, gyorsan megfőztem. Plédet kerestem, szendvicset készítettem. A lányomat kértem, hogy a kis csónakot fűjja fel, megyünk kempingezni. Összeszedtem mindent és mentünk a kert végébe, a hűvös fák lombjai alá. Hogy a kemping teljes legyen, kihozta Fánit is. Először elmegyünk sétálni. Egyik kezemben a lánc, másikba kicsi fiam keze. Mentünk sétálni, hol én, hol a lányom vezette a kecskét. Közben énekeltünk, nevtünk. Fáni, mint egy jó kutya, jött szépen. Messziről kiabált egy bácsi, de szép nagy kutyák van. Nem harap? Nem, csak füvet, kiabáltam vissza. Mikor odaértünk, a bácsi elkezdett nevetni.

- De hát ez egy kecske! Kecskét sétáltattok?

- Igen - válaszoltuk nevetve.

A sétát befejeztük, visszaindultunk. A nagy fa alatt kiteríttem a plédet. Fáni láncát, egy vascöveket, a földbe verve rögzítettük, nem messze a plédtől, csak úgy, hogy el ne érje. Elővettük a szendvicseket és jó étvággal ettünk. A cicánk is előkerült, somfordált közöttünk, pár jó falat jutott neki is. Aztán a pici fiút a kis felfújható csónakba raktam. Két oldala mint egy kiságy vette körbe. Beleraktam a kispárnát, egy vékony kis törölközővel betakartam. Aztán a mi fejünk alá is párna került. Aludt a kis család. Fáni vígan lefelészett. Étvágya akkor még nem volt, elég girhes egy kecske volt. Viszont ott mellettünk az étvágya megjött és lefelészett, néztem is, mekkora a hasa. Aztán elaludtunk; lágy szellő simogatta arcunkat, a tücskök húzták az altatót. A cica a lábunknál dorombolt, Fáni elégedetten mekegett, aztán ő is aludt. Felébredtünk, behurcolkodtunk. Fáni bekerült a góréba vissza. Mikor a párom jött, a kicsi fiam és a lányom vígan szaladt elé. Újságolták nevetve, képzeld Apa kempingeztünk! Mesélték nevetve, hogy kempingeztünk. Aludt velünk a Fáni és a cica is. Ugye-ugye holnap is kempingezünk majd?

- Hát persze. - Azon a nyáron sokat kempingeztünk.

Este a fejéknél viszont megláttam, hogy van egy kis baj. Fáni mindig ólban volt tartva, a tőgye leégett. Így aztán fejés után néztem a naptejet, vajon hányas faktorú kell rá. A tőgyét szépen bekentem. Másnap a reggeli fejéknél kis fiam jött velem, érdekes dolgot vettünk észre. Fáni muzikális, ha énekeltünk, nyugodtan állt. Kedvenc nótája a „Hull a pelyhes fehér hó”. De nem akárhogy, jó hangosan! Szomszédok biztos gondolták, hogy megártott a meleg. Viszont így adta a legtöbb tejet, másfél litert. A kecsketejet nem szerettem meg, de Fánival barátságot kötöttem.

Gyerek-anyag

Nagy az izgatottság, ballagnak a gyerekek. Jönnek a vendégek, a bogrács alatt ropog a tűz, készül az ünnepi étel. Készülődnek az iskolába a vendégek, mi is készülünk: jaj, melyik inget vegyem fel, ez mégsem jó? Jól áll ez a felső, apa, nézd már? Szépítkeznek a család. Persze legszebb az ünnepelt, a fiam kisfiúból nagyfiú lesz, elballag az iskolából. Nézem, büszke szemmel, jaj, nemrég még a pólyában volt, most meg már ballag, igen nagy fiam van.

Beérünk az iskolába, mindenki szép ruhában van, szemükben könnycsepp. Helyet foglalunk, a ballagók szülei előre ülnek, nekik ott van kihagyva hely. Várjuk a gyerekeink hogy ideérjenek. Hallatszik a nóta „Ballag már a vén diák” - kezükben virágok özöne, szemükben a felismerés: vége a gyermekkorának. Vajon mikor és merre látják újra egymást? Hisz mindenkit máshová sodor az élet, nyolc év után a baráti kis társaság szétszéled.

Az igazgató úr beszédet tart. Az idei évben ballagnak a legrosszabb diákok. Sajnos egyre rosszabb gyerek-anyagot kapunk! Tessék, miről beszél? Az itt ünneplő gyerekek, gyerek-anyagok? Te jó ég, a feleségének mit mondhatott, mikor megszülte a gyerekét? Hú, de jó gyerek-anyag? Abba már bele se merek gondolni, hogy a pici gyerek-anyagát, hogy hívhatta? A beszéd igazán ünnepi! Jön a jutalomosztás. Az igazgató nagy focirajongó. Olyannyira, hogy más sportot nem lát. Egymás után kapják a jutalmat a focisták.

Eredményük annyi, hogy megtalálták a labdát, aztán rácsodálkoztak, ez mi? Más sportban a gyerekek érmet kaptak, hullott az arany, az ezüst, igazán lenne miért büszkének lenni rájuk. De lárifári, nekik legyen elég az érem, nehogy az iskola is jutalmat adjon érte. Szegény focisták el nem értek semmit, legalább az iskola vigasztalja, legyünk rájuk büszkéek. Furára sikerült ünnepség, pályafutása alatt a legrosszabb osztály. Kérdem, hogy nem ünnepelni jöttünk? Nem érdekel az igazgató rossz gyerek-anyaga, legfeljebb sajnálatomat éri el, hát igen elszálltak felette a fiatal évek, rossz a gyerek-anyagja végleg.

A beszédének végre vége. Ez a beszéd nem érdemelt se szép ruhát, sem ünnepet. A gyerekeknek az iskolát nem jobb, ha jó szájjal hagyja el? Legrosszabb osztály, rossz gyerek-anyag, hát ez aztán ünnep! Ezért öltöztek szép ruhába a gyerekek és rokonaik? Ünnepelniük így kell? A műsort a gyerekek fellépése dobja fel, ők igazán készültek, énekkel-verssel teszik széppé a nagy napot. Aztán otthon ünnepelünk. Nagy a vidámság, finom az étel. Következő évben kevés diák iratkozott be az iskolába, én nem is értem, miért is nem? Vitték a szülők a gyerek-anyagot máshová, csak ide nem. Panaszkodik az igazgató, nem érti, miért is íratják a szülők más iskolába a gyermekeiket. Én nem csodálom, lehet, ott a gyerek gyerek, nem pedig rossz gyerek-anyag.

Minden szülőnek legnagyobb kincse a gyermeke. Tanulnak tovább, lesznek jó szakemberek, ki tudja, hogy a rossz gyerek-anyagra mikor szorul rá, kerülhet még olyan helyzetbe. Felnőnek és lesznek ők is anyukák és apukák. Gyermekeiket akarják majd járatni olyan iskolába, ahol a diák csak rossz gyerek-anyag - nem hiszem.

„Kabuka nem”

A gyerekek másként látják a világot, mint mi felnőttek. Pláne egy óvodás fiúcska. Minden új és persze roppant érdekes. Szókincse korához képest nagy volt és folyton beszélt. Új szót is kitalált, ha valami nem tetszett neki és persze hogy miért is, azt ő sem tudta. Mindenesetre a karját elől összefonta és nagyon okos kis arccal kijelentette „kabuka nem”.

Óvodába mentünk és persze mindig hamarabb indultunk. Útközben mindig volt valami új és felfedezni való. Mindig volt nálam szatyor, amibe lehetett rakni a kis kincsecskéket, amit talált. Kis világosbarna göndörödő haja volt és nagy barna szeme. A tíz perces út legtöbbször legalább fél óráig tartott, mert a látottakat meg kellett beszélni.

Utunk egy gesztenyefa alatt vezetett és a fa alja megtelt gesztenyével.

A fiacskám rögtön kérdezte: Ki vesztette el? Lyukas volt a szatyra, kipotyogott? Szedhet belőle?

Felmutattam a fára, nézz csak fel, a többi még ott van, még nem esett le... Persze, szedhetsz.

A kis kincses szatyorban gyűlt a gesztenye. Mikor már jó sok volt benne, szóltam, elég lesz. Persze ha rajta múlik, mind összeszedte volna. Összefonta karját, mérgesen kijelentette „kabuka nem”. Meggyőztem, visszafele megint szedünk majd.

Az óvónéni mosolyogva fogadott minket. Kérdezte, hogy nem tudunk vadgesztenyét? A gyerekek egy nagy tálban gyűjtenek mindenféle termést. A fiacskám máris nyújtotta kincsét. Miután bement a csoportba, az óvónő beszélt velem.

- Hittan oktatás lesz. Szeretném-e, hogy gyermekem járjon rá vagy sem? Beszéljék meg a férjével.

Otthon megbeszéltük. Nem vagyunk ellene. Ha be akar menni, menjen, ha nem, akkor ne kényszerítsék. Pici gyereket erőltetni nem szabad. Ha be akar menni, jó, ha nem akar, ne erőltessék.

Persze fiacskám bement, és tetszett is neki nagyon. A pap bácsi mesélt, gitározott és énekelt. Járt is a kicsim rendesen. A pap bácsin reverenda volt, Gyurika ezt nem értette. Megmagyaráztam, hogy az olyan mint az óvónéniken a köpeny. Munkaruha. Hazafele menet Gyurika mesélte, hogy egyik nap mire jött rá:

- Képzeld anyu, a pap bácsin nem volt szoknya. Fiú!

Egy nap, mikor mentem a fiamért, az óvónő félre hívott, mondani akar valami fontosat.

- Nem is tudom, hogy kezdjem, anyuka. A hittan órán a fia kijelentette, ismeri istent és jár magukhoz, nem is akármivel, egy zöld színű kocsival.

Csodálkoztam nagyon, nem értettem a dolgot. Az esetet nem tudtam hová rakni, nem értettem.

Na, majd otthon megbeszéljük. Nagyon vártam a párom, hogy hazajöjjön és elmeséljem.

Mikor hazatért, elmeséltem, mit mondott az óvónő. Először csak nézett értetlenül, mint én. Hirtelen viszont kacagásba tört ki.

- A gyerekeknek igaza van, tényleg ismeri istent és zöld kocsival jár hozzánk.

Na, most aztán csodálkoztam, bolondgombát egyikünk sem evett. Párom látta csodálkozó arcomat.

- Ne nézz így, te is ismered! A főnököm, tudod, úgy hívom, az „isten”. Igen, tőle függ minden, a szabadság, a béremelés stb.. Akár az isten. Igen, a gyerek tényleg ismeri, és zöld terepjáróval jön.

Másnap az óvónőnek elmeséltem, ki is az isten és tényleg jár hozzánk. Óvónő jót nevetett, így már stimmel. Hozzá is szokott járni az isten.

A kisfiamat magához hívta és mondta neki, igazad van. A fiam elégedetten összefonta karját és kijelentette: „kabuka nem”.

A történetet a párom elmesélte a főnökének, az jót nevetett.

A szó, hogy „kabuka nem”, mit jelent, máig sem tudjuk, a fiam elfelejtette. „Kabuka nem”.

Tanulok

Picike fiacskám egy éves múlt, hatalmas csodálkozó barna szemekkel fedezi fel a világot, szőke göndör haja van. Kis mosolygós nevetős baba.

Minden telis-tele van felfedezni valóval. Kisgyermekemet minden érdekli, mindent meg kell fogni, ki kell próbálni. Gagyarászik, hogy később szavak legyenek belőle. Nevet, visít és persze hangosan sír is, ha valami nem úgy sikerül, ahogy eltervezte.

Egy nap kaptunk egy nagy rácsos ágyat a számára. Kítettük a konyhába, hogy amikor főzök, vagy ott van dolgom, a kicsi szem előtt legyen. Beraktam az ágyba, kisfiam egyből észrevette a rácsot, odamászott. Kis kezével kapaszkodott, erőlködött, kis feje vörösödött, majd ügyesen térdre állt. Kapaszkodott tovább, csücsörített a nagy iparkodásban. Lábát igazgatta, huzakodott, én meg drukoltam neki.

- Ügyesen, bátran.

Nagyon erőlködött, néha már azt hittem, nem sikerül, na, még, na, még egy kicsikét, mindjárt sikerül. Jaj de nagyon ügyes az én pici fiacskám!

Áll a baba áll,
Jaj, de szépen áll!
Mint egy virágszál.

Aztán nagyot visított, nevetett örömeiben. Erőt gyűjtött, lépett egyet az egyik lábával, majd a másikat mellé tette és megvolt az első kicsi lépés.

Jár a baba jár,
Jaj de szépen jár.

Majd fáradtan fenekére huppant. Elégedett arccal nézett: igen, megcsinálta!

Örömben felkaptam, össze-vissza puszilgattam.

Mikor apuka megjött a munkából, újra megmutatta milyen ügyes, fel tud állni. Nagyot sikkantott, csepp arca mosolygott. Apukája is boldog, milyen nagy a fiacskája, áll! Puszilgatta, feldobta a levegőbe. Ó de ügyes vagy, kis tündérem!

Az első bizonytalan lépéseket követte több: kapaszkodva sután, majd a nagy próbálkozás, ez egyedül is megy. De jó, hogy a kis popó ki van párnázva pelenkával. Gyakran popsira huppant.

Jár a baba jár,
jaj de szépen jár!

Csak bátran, csak bátran pici fiam, sok-sok felfedezni való van. Sok-sok mindent meg kell ismerni, tapasztalni. Az idő hamar elszáll, jön az iskola majd: hogy kell tartani a ceruzát, a tollat, az „a” betűnek szépen gömbölyödjön a hasa. Tanul a kis lurkó, szállnak az évek, elrepülnek. A gyermek kireppen a fészekből hamar.

Nálunk meg, ahogy telnek az évek, úgy jön a baj. Öregszünk ketten szépen apával. Támad a cukorbetegség, kinél ezt, kinél azt. Nálam a szememet. A látásom romlik, a jobb oldali a semmibe mereng. A bal sem a régi, azzal is gond van. Új ez a régi világ, tanulnom kell. Eszembe jut kicsi fiam, hogy biztattam.

- Bátran, csak bátran! Meg tudod csinálni, menni fog!

Kicsit más ez a világ és én kisiskolás vagyok benne. Vízet hogy öntsek, hogy mellé ne menjen? Megküzdök a nehézségekkel. Engem most a párom segít és biztat:

Jár a baba jár.
Anyu fehér bottal jár.

Elégedett képet vágok én is, megcsináltam. Régen én fogtam apró fiam kezét és segítettem neki, most a párom fogja a kezem, teszi azt, mint régen én.

Pesti lány vidéken, csirke

Amíg nevelni kell egy kiscsirkét, nem nagy gond. Kis aranyos, mikor megnő is, mutatós. A gond akkor van, amikor le kell vágni és fel kell dolgozni.

Ez nem olyan, mint a bolti fagyasztott csirke. Van rajta toll és a belső része nem zacskóban van. Döbbenet. Levágásra került a csirke. A párom baltával a fejét nyissz! Csakhogy a feje rajta maradt. Úristen ez a csirke les.

- Ugyan már döglött - háborodott fel párom.

- Nem, ez a csirke néz engem, csinálj valamit!

Levágta a fejét, mégis, hogy jön le róla a toll?

- Önts rá vizet.

Fogtam és öntöttem rá hideg vizet. Nem jön le a tolla, ez a csirke selejtes.

Szerintem vágni kell másikat, mert ehhez ragaszkodik a tolla... Már kivettem a dézsából, a szárnyán álltam és két kézzel téptem. Nem jön le! Harcoltam vele!

Nézz ide, hát nem jön ki az a fránya toll. Tépem! A párom rám sem nézett, biztos nem elég erősen téped. Már rajta tapostam két kézzel téptem; a család csirkét akar enni, én megpucolom, még ha beledöglük is ez a csirke! Végre a nagy harcomra felfigyelt a párom.

- Te mit csinálsz?

- Mit, hát pucolom a csirkét, de nem jön ki a tolla.

A kutya már félve lesett ki a házból, megijedt. Lehet, hogy a csirke után ő jön?

Bent remegett a házában, én nem is tudom miért? A csirkével harcoltam erősen.

Végül jött a párom, segíték.

- Nem igaz hogy nem jön ki a tolla, ezt kell csinálni?

- Hát, nem jön ki, hidd el.

Megfogta, - ez hideg.

- Miért milyen legyen? Döglött! Nem lehet meleg. Mit akarsz, csipogjon is?

- Nem öntötted le vízzel?

- Dehogyan nem.

- Biztos kevés vizet öntöttél rá, azért nem jön ki a tolla.

- Azon ne múljk, hozok még vizet, ha ez nem elég. - Hoztam is a vizet.

- De ez hideg.

- Na és, azt mondtad hozzak vizet.

- De hideg vízben nem jön le a tolla.

- Na, jó hozok langyosat.

- Ne langyosat, forrót.

- Azt nem, megéget.

- Nem, forró víz kell!

- Na, jó beáztatom, aztán megvárom, hogy kihűljön és megpucolom.

Párom nevetett. - Te még nem pucoltál csirkét?

- Hát nem. A fagyasztott csirkén nincs toll.

- Akkor megmutatom! Kiderült, hogy nem volt selejtes a csirke és lejön róla a toll.

Másik meglepetés, hogy tele van. Na igen, ott a bele. Mesélte az anyósom, hogy a fenékén kell benyúlni és kihúzni mindent. Na rajta! Húztam, mint blöki a csontot. Ki is jött minden. Érdekes, hol a szíve, a mája stb. hová lett? Anélkül nem működik, itt meg nincs, csak a bele. Nem értem, hol van? A párom segített: - a belével azt is kihúztad!

- Ja, megvan. Hú, ezt is megcsináltam. Most már szét kell szedni.

Nem nagy dolog, én majd vágok. Eredmény: a párom megállapította: én ismerem a csirkét, de ez melyik része, én meg nem mondom.

- Ízlik vagy nem, ez itt a kérdés?

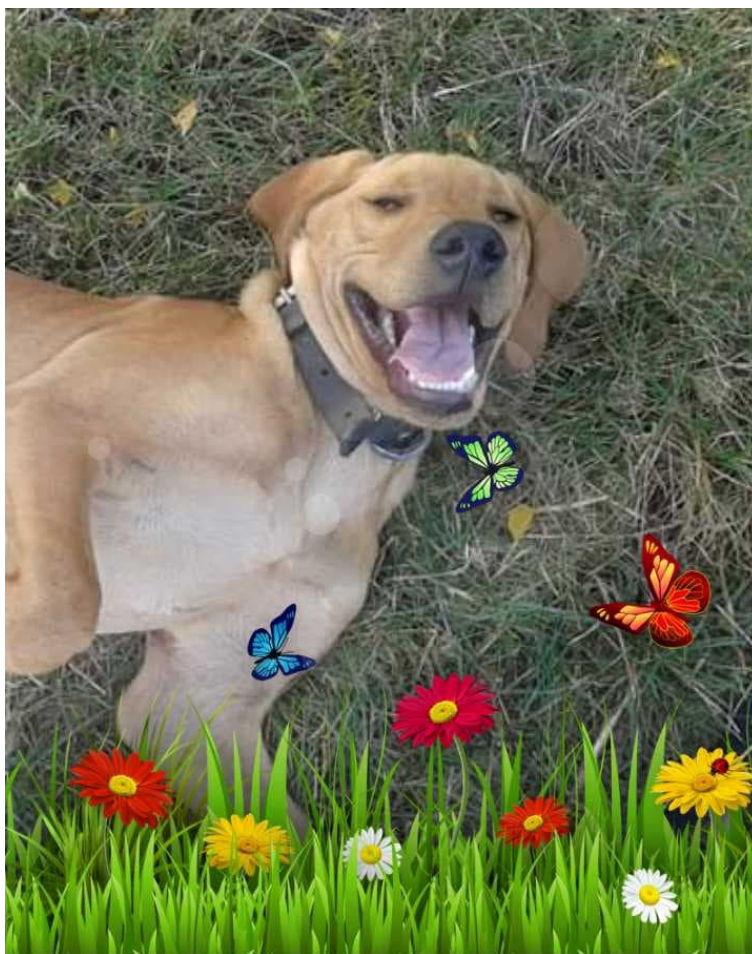
- Nagyon finom, de így darabolva csirkét még nem láttam.

Nem az a fontos, de az étel finom. Főzni meg tudtam, de a szétszedés, kopasztás, hát ez új dolog. Na, de megbirkóztam vele, és ez a lényeg. Pesti létemre megtanultam csirkét koncolni, kecskét fejni. A liba, amit tömtem, életben maradt. Nagy dolog ez. A kutyus is rájött, hogy őt bántani nem akarom, csak a csirkével harcoltam.

Más a vidéki élet és sok-sok mindet tanulnom kellett, de megtanultam. Pest - már nem hiányzol nekem.

Én itt itthon vagyok.

Kis baba

Már egy hete reggelente hányok és napközben is időnként rosszul vagyok.

Titkolom a férjem és lányom előtt, de ez nem jó. Félek, lehet, hogy nagyon beteg vagyok. Egy szag elég és a WC-ben találom magam öklendezve. Jaj, nagy a baj.

A férjem észrevette időnként: rossz a színed, sápadt vagy. Egy gondolat ugrik a fejembe, lehet, hogy terhes vagyok? Nem, arra igen kevés az esélyem. Már régóta szeretnénk, de nem sikerül. Különben is, mikor a lányommal voltam terhes, nem volt semmi bajom. Állapotos, á nem hiszem. Kéne csinálni tesztet, lehet, hogy mégis?

Páromnak elárultam, hogy vagy nagyon beteg vagyok és nagy a baj, és akkor orvoshoz megyek, mert már nem bírom, vagy babát várok. Megvettük a tesztet. Izgatottan vártuk, egy csík vagy kettő? Mit árul el vajon? Néztem, szinte szuggeráltam. Mi, ezt nem hiszem el, terhes vagyok. Rohanok, mutatom a páromnak, jól látom? Igen, babánk lesz! Félre bú, nem bánom, hogy rosszul vagyok. Rosszalkodik a kicsike, válogat az ételben, mit nem szeret, visszaküldi.

Orvoshoz mentem, lett kiskönyvem, hivatalosan is kismama lettem. Panaszkodtam az orvosomnak.

- Jaj, megkínozt, időnként hányok, rosszul vagyok.

- Jaj de jó, ez a hír nagyszerű - örvendezik az orvos.

- Nem tudom, én annyira boldog - mikor hányok, nem vagyok? Minden jár a fejemben, hogy én most heppi lennék, hát az még véletlenül sem. - Kérdőn nézek orvosomra, mi ez a nagy öröm?

- Tudja az mit jelent?

- Azt, hogy rosszul vagyok?

- Nem azt, hogy egészséges a terhessége.
- Hurrá, és nincs rá valami gyógyszer, utálok hányni?
- A félideig bírja ki.

Na, az én kis magzatom ki is tett magáért, gyötört rendesen. Na, anyu itt vagyok, örülsz, mi? Na, akkor nesze neked. Néztam a pocakom, - látszik már? - kérdeztem páromtól.

- Nem, olyan, mint aki jól be vacsorázott, - mondta a párom.

Mikor mozdul már meg, alig várom. Ruháim szűkösek lettek, nézegettem, hogy ez még rám jön, vagy nem? Mikor minden kicsi lett, szóltam. Megyünk ruhát venni, mert nem fér el a hasam. Kismama ruhákban kezdtem járni, jó kényelmes és a pocak is elfér. Büszkén feszítettem a kis pocakommal, kismama vagyok. Ideiglenes orvosi csoda lettem, négy kezem van, négy lábam és két fejem. Mi most így vagyunk egyek. Párom vigyáz rám, serénykedik.

A lányom simizni pocakom: szia tesóka! Végre megmozdult, figyeld csak. Tedd oda a kezed, érzed? A kis huncut, mint szemérmes, eddig rugdosott, de hirtelen abbahagyta. Nem mutatom meg, mit tudok, ti csak lessetek. Nem mozdult, várt, aztán mikor úgy gondolta, hogy nincsenek figyelő szemek, újra tornába kezdett. Aztán véget ért a szégyenlős korszaka. Apa, tedd csak oda a kezed.

Mintha tudta volna, hogy az apja keze van ott, bújt. Az egész hasam csámpás lett, simult apja kezéhez. Bújt, tudta, hogy az apjának így szerez örömet. Apa szeméből könny csordult, - jaj, az én kisbabám, apa leszek. Egyre nagyobb lett a virgonckodás bent. Mikor aludni szerettem volna, ő akkor focizott.

- Jaj, drágám, a lavórt hozd be, légy szíves, a pici focit játszik a gyomrommal, baj lesz, ha felkelek!
- Kergettem a rókákat szépen, és kértem a gyermekemet: a gyomrom nem labda, hagyd békén, kérlek. Már nem volt szégyenlős, járt keze-lába. Hol itt, hol ott dudorodott ki a hasam. Oda kérlek, ne nyúlj, mert még jobban kidugja és aztán fájni fog nekem. Mert ahol simogatták, mint egy kis cica bújt nagy lelkesen. Kórházba kerültem, nagy hasammal tolattam rendesen. Vajon milyen lesz?

Jó lesz már a karomba tartani, kincsem. Apa is szeretne már kézbe fogni. A testvéred, ki énekelt neked, már ő is nagyon várja, vajon milyen leszel? Kezdődnek a fájások. Jaj de nagyon fáj!

Nem maradhatnál mégis bent egy kicsit? Nem vagy jó helyen? Jaj nekem! Nagyon iparkodik kifelé, nem tudom meggyőzni, várjon, jó helyen van ő bent. Hú-hú, de meggyötör! Végre megszületett, üvölt, kiabál, tudatja a világgal: megjöttem, itt vagyok! Szeressetek nagyon! Nagy az öröm!

Én fáradtan, meggyötörve. A páromnak könny csordul a szemébe.

- Jaj, de szép kisfiunk van!
- De jó, hogy egészségesek vagytok!
- Úgy szeretlek benneteket!
- Istenem. De jó hogy vagytok!

Én csak lógok a karjában, mosolygok. Ő tart engemet, gyenge vagyok, de boldog, végre megszületett a gyermek. Másnap bejön a családom, örömmel karolnak át, boldogok, egy fővel nagyobb lett a család.

- Mikor jöhetek haza, ez a fő kérdés, szeretném a fiam karomba tartani.
- Ugye babázhatok majd vele? Leszek a kis anyukája. Ugye megfoghatom, megengeded?
- Jaj, csak gyertek haza, úgy várunk benneteket.

Mikor hazamentem, lett nagy öröm, lett nevetés és kacaj. Örültünk egymásnak és a picike babának.

Télapó óvodás szemmel

Mindenki ismeri, hogy is szól a mese. Jön a télapó, szánját rénszarvasok húzták. Valójában mégis, hogyan látja egy óvodás?

Télapó készülődés titokban, megvettük az ajándékot és persze titkoltuk, ahogy szokás. Hogy nagyobb legyen a meglepetés, Télapót is rendeltünk mellé. Nagy lesz az öröm, mikor a Télapó házhoz jön.

Végre eljött a nagy nap. Kisfiam igen izgatott volt, így gyakran ki kellett menni, jön-e már? Végre megjött az autó, ami viszi az ebédet az oviba. Kisfiam kíváncsian nézett.

- Megjött az ebéd? Este? Már ide is jön?

Kiszállt belőle a Télapó.

Gyerekszemmel.

- Szia, Szamóca bácsi. Meghozta az ebédet? Nagyon fura a köpenyed.

Szamóca bácsi kezdte magát kimagyarázni.

- Hó-hó-hó, én vagyok a Télapó! Messziről jöttem.
- Igen későn hoztad az ebédet Szamóca bácsi, már megint késtél - válaszolta a fiam.
- Én vagyok a Télapó. Szamóca bácsit nem ismerem.
- Kedves Télapó, fáradjon be, - invitáltuk. Bejött és leült a sarokülőre.
- Látod, milyen nagy botom van, erre támaszkodom hosszú vándorutam során.
- Fáj a lábad Szamóca bácsi? Holnap megyek óvodába, azért lesz ebéd? Én már nem vagyok éhes, nem kérek még egy vacsorát.

Szamóca bácsi egyre jobban zavarba jött.

- Én a Télapó vagyok, nem hoztam vacsorát! Ül az ölembe, mesélj. Úgy hallottam, Gyurika, jó fiú voltál.

Gyerek az ölébe ült és gyanús szemmél nézte. Aztán nevetett.

- Tudom Szamóca bácsi, hogy te vagy az, megismerlek.
- Énekelj a Télapónak - biztattuk.
- Már hallottad az oviban, de elénekelem.

Énekelni kezdett. Mikor végzett, Télapó megszólalt.

- A szép énekért ajándékot kapsz. - Elővette zsákját, benne mikuláscsomagok voltak.
- Melyik is a tiéd, a neved is rajta van.

Gyurika már mutatott is az egyikre, ott van, az az, megismerem, anyuék azt dugdosták előlem! Na, erre már neveltünk, lelepleződünk rendesen.

Télapó szakállát lehúzta, a süteményt úgy ette. Most már mindegy. Kedvesen beszélgettünk, majd elment.

Másnap a többi ovisnak mesélte a fiam.

- A Télapó, vagyis Szamóca bácsi jött az ebédes kocsival, fura ruhában. Nagyon fájt a lába, botja is volt. Nem biztos, hogy lesz ma ebéd.

Óvó néni mellé pattant. - Jaj, ne meséld el! Van, ahová a Télapó csak ma megy.

Következő évben Gyurika kérdezte, megint eljön hozzánk Szamóca bácsi?

Eljött, de akkor már a tornatanár volt a Télapó. Lányom se maradjon ki, hozott neki is csomagot. Kisfiam megilletődve nézte, ez már tényleg Télapó, nem ismerte, mert óvodás volt. Lányom, mikor meglátta, nevetett és nem akart kijönni a szobából. Másnap a tanár az órán mondta nevetve, hó-hó-hó, gyere, ülj az ölembe. Persze az ölébe nem ült, de az órán gyakran elhangzott a hó-hó-hó. Többiek akkor még nem értették, de ők is jót kacagtak. Később a lányom elmesélte, tegnap a Télapó a tanár úr volt. Így lett egy vidám tornaóra.

Szépséges játékbaba

Minden kislány álma egy szép baba. Nekem meg főleg az volt, hisz volt két mackóm és volt babám is, de papírból. Ámulva hallgattam a többi kislányt, hogy az ő babájának a keze beakadt a ruhába. Az enyémmel soha ilyen elő nem fordult, hisz a papírbabára a papír ruhácskát két kis papír füllel felakasztottam.

- Neked van babád? - kérdezte barátnőm.
- Persze van sok, és van szép ruhája. Van még kiskutyám, cicám, sok-sok mindenem van.
- Átmehetek játszani?
- Persze gyere.
- Viszem az én babámat és játszunk.

A kislány átjött. Én meg vettem elő a játékaim, a papírból kivágott babát és a legújabb szerzeményem.

A szomszéd néni kapott macskanyelvet és megkaptam a dobozát, hurrá lett szép cicám, anyukám körbevágta, lett új játékom. A kislány átjött, megcsodáltam a babáját. Meg lehet fogni rendesen. Ő is megcsodálta az enyémet.

- Ez mi?
- A babáim, a cicám, nézd, még kiskutyám is van!
- Hiszen ez csak szemét, nem igazi - méltatlankodott a szomszéd lány, és elment.

Sírtam, anyukám kérdezte: - Mi a baj?

- Azt mondta, nekem csak szemetem van, az én játékom nem szemét. Igaz neki nagyon szép babája van, igazi.
- Ne sírj. Neked több játékod van, mint neki, és játszani is jobban tudsz.

Így hát mikor közeledett karácsony, mit is szerettem volna, babát, szép hajasat, pislogósat. Anyuci a fülembé súgta, lesz babád, karácsonyra megkapod. Már a babáról álmodtam, milyen szép lesz, és hogy fogom fésülgetni, öltöztetni. Lesz igazi babám és nem papírból, de jó lesz! Nagyon vártam a karácsonyt. Végre eljött a nagy nap. Kiküldtek a konyhába, ha megszólal a kis csengő, megjött az ajándék, meghozta Jézuska. Megszólalt, rohantam befelé, juj, most megkapom a babát!

Anyu és apu közt egy szörnyeteg ült.

- Na, mit szólsz, itt a babád. - Nyújtották mosolyogva.
- Hú de ronda, ez mi?
- A te babád.
- Szebb nem volt, ez nagyon csúnya, biztos, hogy ez baba?
- Ez bizony baba, nézd, milyen szép haja van és még pislog is. Gyere ide, fogd meg.
- Muszáj? - kimondottan féltem tőle.
- Na, gyere, a tiéd.
- Nektek ez tetszik? - néztem csodálkozva. - Tudjátok mit, én rendes vagyok nagyon rendes gyerek. Inkább legyen a tietek, ha már ennyire tetszik nektek. Én nektek adom nagyon szívesen.
- Á nem, ez a szépség a tied, egyedül a tied.
- Muszáj?

- Inkább legyen a tiétek.

Anyu a fülembe súgta, fogadd már el, apád vette neked. Legalább csinálj úgy, mintha tetszene.

- Na, jó - hú de boldog vagyok. Anyuci tedd le kérlek. Iparkodom a szörnyetegtől minél messzebb lenni.

- Nagyon szép, gyönyörű.

- Nézd a gyerek annyira meg van hatódva, hogy meg sem meri fogni - mondja Apám.

- Na, gyere fogd meg.

Próbálja a kezembe nyomni. Ez már nekem sok, visítva menekülök a szépséges babától.

- Na, ne erőltesd - szól anyu apámra. - Ide kirakjuk az ágyra, majd később játszik vele.

Az ágy környékét is kerülöm, mert ott ül a szörny. Játsszak vele, eszembe sem jut. Megkérdezem anyumat.

- Muszáj azt odarakni? A frászt hozza rám.

Anyu próbál fenyegetni: - Odaadom a szomszéd kislánynak.

- Az jó lesz, csak ne hozza ki, hogy lássam. Na, vidd gyorsan, ijesztgesd meg vele, úgy is haragszom rá. Törje ki őt a frász. Nagyon jó, vigyed anyukám. Hihíhi, de jó lesz neki!

- Nem tehetem, apád vette neked. Tudod mit? Berakom a szekrénybe - mondjuk azért, mert nagyon megbecsüled.

- Az jó lesz, nem látom.

A szörny a szekrénybe költözött. Reggel viszont, mikor ébredtem és nyitottam a szemem, apám állt az ágyam mellett és mosolyogva mondta:

- Na, ki van itt? A babád.

Ordítva ugrottam ki az ágyból és menekültem.

Anyu is ordított. - Tedd már el azt a rusnya dögöt, nem látod, a gyerek frászt kap tőle, muszáj ijesztgetni?

- Jól van na, csak jót akartam. Ahogy felkel, rögtön a szép babáját lássa.

Hát láttam. Utána a szépség a szekrénybe költözött. Nem is nyúltam bele, nehogy meglássam.

Játszottam tovább a papírbabákkal, azok tényleg szépek voltak. Utána soha többé nem kértem babát. Na, de következő évben kaptam egy szép babát, vittem magammal mindenhová. Nem volt haja, de szép volt.

Első személyigazolványom

Tizennégy éves lettem, valódi nagylány. Nemsokára lesz személyi igazolványom. Irány a fodrász, szépen mutassak a képen, hisz ez lesz az első hivatalos iratom. Barátnőimnek is izgatottan mesélem.

- Képzeljétek, lesz személyim, megyek a fényképészhez.

Rögtön körbeállnak. - Neked még csak most lesz? Nekünk már megvan. Szép kell, hogy legyél a képen, hisz az évekig meglesz.

Előkerülnek a táskák kincsei.

- Nekem van szemceruzám. Nekem meg szempilla festékem, anyámtól loptam el.

Elkezdődik a szépítés.

- Én kifestem a szempilláját.

- Hagyd, az nem jó, az enyém vízálló, ez nem jön le. Anyám ideges lett, hogy nem találta, persze lenyúltam - mondja Kati.

- Majd én kifestem, én rutinosabb vagyok, az összes babámat kisminkeltem - ajánlkozik Ági.

Leszek rögtön próbababa.

Festik a szememet, a számat.

- Kell egy kis zöld a szemhéjára.

- Nem, a kék jobban áll neki - vitatkozik Klára.

- Szerintetek melyik jobb? - Mindenki néz, aztán a kékre szavaznak többen.

- Kenjük ki a körmét is, nekem van kagylófényű, szép piros, a spórolt pénzből vettem. Még nem is használtam, anyám megölne, ha látná rajtam. Kifestem vele a körmöd, jó? - ajánlkozik Icuka.

Nekem már mindegy, van rajtam már minden. Púder is kerül az arcomra.

Kész vagyok, hátrébb állnak.

- Ó, de szép, mesés vagy! - Mindenki gyönyörködik a munkájában. Én is centiket nőttem, nagyon szép, húha!

- Még azért valami hiányzik. A haja! - állapították meg.

- Na, azért le ne vágjatok belőle, így is rövid!

- Nem vágunk, csak igazítunk.

Az egyik lány iskolatáskájából hajsütővas kerül elő. A mai napig egyébként nem értem, miért rakta az iskolatáskájába, de ott volt. Be is lett szépen igazítva vele a hajam.

Most már tényleg szép és csodás voltam. Megnézni magam tükörben nem tudtam, az nem volt. Viszont köszöngettem nagy lelkesen.

Hazamentem, szentül meg voltam győződve róla, anyu mekkorát néz majd, milyen szép vagyok. Anyu meglátott, elállt a szava: Te jó ég, te így jöttél haza? Hogy nézel ki, úristen! Így jöttél végig az utcán?

Lekapta a tükröt, elém tartotta, tényleg szép voltam, a barátnőim jó munkát végeztek. Nekem tetszett. Elégedett képem látva anyám a tükröt elkapta.

- Mint egy kis „k”, hogy nézel ki! Azonnal tedd rendbe magad! - ordította.

Lemostam, de a hajam maradt.

Másnap mentem a fényképészhez, kifestve nem voltam, de a hajam jól állt.

Kész lett a személyi igazolványom, én annyira büszke voltam. Én már nagy vagyok és van igazolványom. A rendőr, mikor átadta, kijelentette, ez mindig nálad kell, hogy legyen, mert ha igazoltatnak, meg tud mutatni. Így hát hordtam, de igazoltatni senki nem akart, pedig úgy szerettem volna már mutatni.

Az Árpád-híd lábánál rendőr posztolt, na itt az alkalom. Elmentem előtte, de ő észre sem vett, nem-hogy igazoltatott volna. Na, majd most elmentem előtte még egyszer, semmi. Arrébb megálltam, talán ha nézem, végre igazoltat. Fiatal rendőr egyenruhában, fegyverrel az oldalán. Észrevett, nem voltam csúnya kislány, a rendőr is fiatal volt, kezdett pirulni.

Nem bírta tovább.

- Mit nézel?- kérdezte zavartan.

- A fegyvered.

- Szép mi? Most kaptam - mutatta. - Na de tényleg mit akarsz?

- Igazoltatna?

- Miért?

- Most kaptam és még senki nem látta.

Rendőröm hangja hivatalos lett. - Akkor ez most egy közúti igazoltatás.

Vettem elő az igazolványomat nagy lelkesen és átadtam.

- Lakhelye? - szólt komolyan.

Én azonnal válaszoltam kissé zavartan és meglepve, hogy a kedves hang ilyen hivatalos lett.

- Anyja neve?

Annyira zavarba jöttem, hirtelen elfelejtettem, csak annyit mondtam: anyu.

A rendőrfő erre csak halkán kuncogott.

- Na, jól van sikerült, most én hoztalak zavarba téged, ugyanúgy, mint te engem, kislány.

Nézte a személyim. - Akarom mondani: Editke. - Ez még egészen új, nemrég kaptad, ugye?

- Igen, mondtam lelkesen.

- Akkor, hát gratulálok hozzá és kérlek, tovább ne nézz!

- Jó. - Elraktam a személyimet és nagy elégedetten távoztam.

Másnap a suliban dicsekedtem, hogy engem már igazoltattak. A többiek irigyeltek, igen én már igazoltatva voltam. Szépen elmeséltem, de azt a részt, hogy szegény rendőrfőút hogy zavarba hoztam, kihagytam.

Hogyan lettem babtermelő

Az iskolában nagyon szerettem a biológia órát. Egyszer a tanárnő kijelentette, hogy kísérletezzünk. Figyeljük meg, egy babszem hogyan is fejlődik. Tegyük vizes vattára babot és figyeljük meg, írjuk le minden nap, mi is történik?

Hazamentem és gyorsan babot kértem anyukámtól, mert nekem kell a kísérlethez. Az anyukám feltúrta az egész spájzot, mire nagy nehezen talált pár szemet.

- Mit akarsz vele?
- Vattára rakom, kihajt és erről minden nap írni kell.
- Jaj, gyerekem ez a bab olyan öreg, nem lesz belőle semmi. Ki tudja, hány éves?
- Nem baj, azért megpróbálom.

Vizes vattára raktam és lestem. Megduzzadt, aztán semmi. A többiek már meséltek, hogy kezd gyökeret hozni.

- A te babod mit csinál? - kérdezte a tanár néni.
- Semmit - volt a válaszom.

Közben a többiek vígan mesélték, mi is történik. Anyukám már ki akarta dobni.

- Öreg ez a bab, csak meg fog penészedni. Minek neked ebből, aztán nem lesz semmi?

Én ragaszkodtam a babszememhez és locsolgattam a vattát. Mikor már úgy gondoltam, tényleg hiába minden, a kis babszem gyökeret kezdett hozni. Az iskolában már mindenkié zöldellt, az enyém most ébredezett. Vidáman mutattam anyunak.

- Nézd, él a babom, kezd gyökerezni.

- Á, biztos a penész él rajta, semmi más.

A babocskám viszont élt és végre én is írhattam, mikor mi történik. Nőtt a babom gyökere. Bújik a kis levele. Hú, de örültem neki. Örömet a tanárnőm is díjazta, és mert olyan kitartó voltam, egy nagy piros ötöst kaptam. Viszont a babocskám elkezdett sorvadozni, én meg sírtam.

- Jaj, oda lesz az én kis babom. Mit csináljak, mit tegyek? Jaj, a babom! - Anyukám tudta, mi a baj, nem elég neki a vatta, föld is kell. A babocskám cserépbe került.

A virágok mellett az ablakban ott csúfondároskodott a bab, de nekem kedves volt. Ápolgattam: többet ért nekem, mint a sok szép virág; az én babom. Hej, nőtt ám, futott, majd kinőtte az ablakot! Már nem is tudtam, hogy is vezegessem.

Anyu kijelentette, vágjunk le belőle, nem fut tovább.

- Az én babomból? Azt már nem! Nem szabad bántani, az enyém!

Nőtt, futott a kis babocska, befutotta az ablakot. Virágot hozott, szép lilát.

Ó, de szép volt! Hú, lesz sok babunk, megesszük.

- Nem lesz ezen semmi sem, nincs méhecske, ami beporozza.

Fogtam egy kis ecsetet és zümmögve, mert egy méhecske így csinál, a virágokat szépen beporoztam. Lám-lám termett a babocskám, lett rajta 15 szem bab. Na, milyen ügyes vagyok: egy szem babból milyen sokat csináltam. A legszebbet kiválasztottam, nem is egyet, hármat. Elültetem és rengeteg babunk lesz. Milyen finom volt az a bableves, amiben az én babom benne volt. Olyan finomat soha nem ettem. A babszemeket elültettem, és annak a termését is.

Így lettem ük-ük babtermelő, mert ugye a babom termése volt a lánya, aztán unokája, dédije stb. Szóval nagy babtermelő lettem, méghozzá cserepes. Ígérte anyukám, kapok szép virágot, csak ne legyen már bab az ablakban, nem odavaló. Akármilyen szép is volt a virág, az én babom az én babom, én neveltem. Én kis kincsem ük-ükunokája nem adom és nevelem. Így lett az ablakunk szégyenszemre babos. Az én szememben csupa kincs. Az én kedves babom.

Nagylány lettem, férjhez mentem, álltam a kertben, benne sok-sok bab nem egy cseréppel. Sok-sok volt belőle, vajon melyik is az én kedvencem?

Mindegyik és már egyik sem. A kedvencem a gyerekkorommal együtt elment.

Tudom, a babok közt ott lapul valamelyik, a kedvencem, de hogy melyik, már senki nem tudja. Lila virága van mindnek, mint volt valamikor régen.

A titok

Hét éves kislány vagyok, de igazán önfeledten játszó gyerek még nem voltam: apám alkoholista, anyukám szívbeteg. Anyukám kórházba került, én nem tudtam, hogy ennyire beteg, de bizony az életéért küzdöttek az orvosok. Fiatal nő, csak huszonnyolc éves és beállt nála a klinikai halál. Az orvosoknak köszönhetően visszajött. Én nagyszüleimnél kötöttem ki. Megviseltem.

Egy nap ámulva néztem. Nagy teherautó jött, rajta a bútorainkkal. Mi történt? Itt a szekrényünk, az ágyunk. Min fogunk aludni, hová tesszük a ruháinkat? A bácsik miért dobálják le az autóról?

- Jaj, eltört, szétesett, anyukám sírni fog, ha meglátja. Annyira vigyázott, hogy meg se karcolódjon.
- Mi történt, miért? - kérdezgettem, de ők csak pakoltak. Dobáltak le, mindent tört, esett, szétesett a bútor.
- Miért kell ezt csinálni? - sírok.

Senki nem figyel rám. Nagymama megfogja a kezem, bevisz.

- Miért hozták el a bútorunkat? Miért hajigálják?

Nagymama a szemét törli.

- Jaj, gyerekem, nincs semmi baj. A bútorokat azért dobálják, mert el lesz égetve. Nagypapa elégeti.
- De miért?
- Sokkal szebb lesz majd, azért.

Kimentem. Nagypapa kérdezte nagymamától:

- Elmondtad neki?
 - Nem, az anyja majd elmondja.
 - De mit? Hogy el lesz égetve a bútor? Azt nagymama megmondta, mit fog megmondani anyá?
- Nagymama mért sír? Sajnálja a bútorokat? Nem értem?
- Nem a bútorokat sajnálom, téged sajnállak.
 - Engem? De azt mondta, lesz új ágyam, meg bútor, miért? Mégsem lesz?

Nagypapa hatalmas máglyát rakott. Recsegve-ropogva égtek a bútorok. Szinte sírtak, ahogy a láng nyaldosta őket.

Én még mindig az kérdeztem, de miért? Éreztem, a levegőben nagy titok lappang. Nagymama sír, nagypapa az orrát törli. Miért, vajon mit titkolnak?

Másnap újabb koci jött felpakolva a maradék bútorunkkal. Juj, rajta van a macikám.

Én édes szép kis mackóm! De jó, tudok vele játszani! Húzom ki a kupacból és robogok el vele: - Jaj, macikám megjöttél itt vagy, de jó! Nagyszüleim rám szólnak:

- Nem vehetsz el semmit a kupacból!

Titkolom a macikámat, nehogy elégezzék, dugom. Sutyiban játszom vele. Aztán dugom az üres kutyaólbába.

- Ugye nem vettél el semmit, mert tudod, nem szabad?
- Nem-nem, nem bántottam semmit. - Titkoltam a kis macimat.

Másnap reggel osontam a kutyaházhoz. Csak egy kicsit játszom a macimmal, aztán visszarakom, csak egy picit. Jaj, nem találom, eltűnt! Oda a macikám, az én kedves mackóm, megtalálták, biztos elégették. Jaj! Hogy lehetek ennyire gonoszak, az én macikám. Mit ártott nekik? Miért baj, ha

kicsit játszom vele? Miért? Hullanak a könnyeim, hisz játékom alig van. Tulajdonképpen a két macim meg a papírbabák. A papírbabák, színes újságból lettek kivágva. Folytak könnyeim. Bemegyek, az arcom törölgetem.

- Megmondtad neki? - kérdi nagypapa nagymamától.

- Nem, majd az anyja. Biztos a maci miatt sír.

Hát megtaláltátok és elégettétek, de mit kell anyunak megmondani, nem értem?

Telnek a napok. Nagyszüleim szomorúan néznek rám. Szegény gyerek, mondják.

Hát igen elégettétek a macikámat, most sajnáltok, mi? Nem kellett volna elégetni, és most nem kéne sajnálni. Hagyhattátok volna vele játszani. Most meg bánt benneteket a bűntudat. Tudom, hogy ti voltatok, nem kell anyának megmondani, tudom, hogy ti csináltátok! Oda a macim. Végre mehetek haza. Mi lesz otthon, a földön alszunk, üres a lakás?

Minden el lett égetve. Na, nem baj, fő, hogy otthon leszek. Bemegyek. Jé, nem üres, szép bútor, mi történt? Apa már látta? Nem itta el az árát? Nem értem, mi történt? Lehet, hogy rossz helyre jöttem? Nem is itt lakunk?

Anyu ül az ágyban, mosolyog.

- De nagyot nőttél, mióta nem láttalak.

Mi van itt, új bútor, új minden?

- Mi történt itt?

- Apa hol van? Látta ezt már, hogy - hogy? Hú de szép minden!

- Apa később jön haza, túlórázik.

Telik az idő, gyanús.

- Apa nem jön haza?

- Nem. Nem jön.

- Miért?

- Meghalt.

- Gondoltam, különben nem lenne ennyi sok szép itt. Elitta volna az árát. Talán nem is baj.

Mióta meg akart fojtani, féltem tőle. Talán jobb is így, már nem kell félnem. Apa a szobában lett öngyilkos. Napokig bent volt a nyári melegben. Én a kórházban, te mamáéknál, nem tudta, senki mit tett. Így aztán mikor kiderült, az összes holmit, ami a lakásban volt, el kellett égetni, a lakást meg fertőtleníteni kellett. Nagypapa a macikádat ezért égette el, ne haragudj rá!

Új élet kezdődött, tele adóssággal, mert az új bútor meg minden pénzbe került. Szeretem a krumplit, de krumplit ettünk krumplival, mert az volt a legolcsóbb. Megláttam a tányérkámat, rajta krumplit, sírva fakadtam.

- Már megint krumpli van! - Anyukám próbált változatosan főzni. Paprikás krumpli, krumpli fasírt, üres krumpli gombóc stb. Nagyon beteg volt, gyakran elájult. Elmondta, mit kell tennem olyankor. Húztam-vontam vékony testét a hideg kőről a szobába. Hogy a hideg kövön fel ne fázzon. Gyerek voltam, pici, ő meg nagy, teljes erőmmel húztam, vízéért szaladtam.

Felemeltem a lábát, sírtam. Jaj, csak őt el ne veszítsem, mert nem marad nekem senkim sem!

Gyerekejjel szemet cipeltem. Próbáltam megtenni mindent - ami egy kisgyerektől kitelik -, hogy segítsek. Most már elmúltak az évek, ő már hetvenöt éves, hogy élünk tovább? Ez már egy másik történet.

Barátok

Az élet furcsa dolgokat produkál: ad és elvesz.

Cukorbeteg lettem és támad: kinél itt, kinél ott, ahol a leggyengébb. Én szemüveges lévén: a szemem a leggyengébb. Megtámadta. Kezdődtek a szemműtétek, összesen tizenegy. Reménykedtem, talán most, ezután, most jobb lesz. Persze nem így történt, minden műtét után egyre rosszabb. Orvosaim harcoltak látásomért, de mindhiába.

Ahogy egyre rosszabb lett, én amúgy is visszahúzódó típus voltam, kezdtem egyre jobban bezárkózni. Mint a csiga a házában és a kulcsot messze hajítottam. A félelem kerített körém vastag falat. Jobb szemem látása elveszett, a bal egy lyukon kukucskál ki. Félelem, rettegés. Csak ennyi, mi maradt.

Leszázalékolási ügyet intézve a sok-sok papírba begabalyodva segítséget kerestem. Talán a Vakok és Gyengénlátók Egyesülete segít nekem eligazodni.

Kedvesen fogadtak, segítettek eligazodni a sok papírban. Úgy viselkedtek velem, mint kedves, régi ismerőssel. Meglepett nagyon, pedig most először jártam ott.

- Holnap taggyűlés lesz, gyere el, várunk!

Mennék is, nem is. Kértem tanácsot a páromtól, gyerekeimtől: vajon menjek, vagy sem? Biztattak, menj! Ideje már, hogy kimozdulj, közösségben legyél. Menj!

Félve és kissé bizonytalanul mentem. Alighogy beléptem, kedvesen fogadtak már az udvarban.

- Szia! Látó vagy, vagy nem látó? - köszönt egy férfi.

- Jó napot kívánok! Nem túl jól, de látok.

- Itt mindenki tegez mindenkit, hisz sorstársak vagyunk. Először jársz itt?

- Igen, még nem voltam itt, és akkor szia! - mondtam kissé zavarban.

Bent két nő letámadt: puszi jobbról, balról, és szia. A pusztit viszonztam és meglepve álltam. Leültettek egy asztalhoz, kedves házaspár volt ott. Rögtön beszélgetni kezdtünk. A férfi nem látott, a felesége igen. Csendben figyeltem beszélgetés közben. Ki miről is beszél.

- Na, hallod, olyan süteményt sütöttem, hogy a férjem még a lábujját is megnyalta volna, ha nem lett volna cipőben!

Sok mindenről szó esett, mint egy baráti társaságban. Ha nem tudnám, hogy rosszul látnak, nem jöttem volna rá. Igen, elfogadták magukat ilyenek, tovább tudtak lépni. Én még nem. Egyáltalán mit keresek itt? Ide kerültem, mint Don Quijote, ki elé tükröt tartanak, ébrednek rá a dologra, igen, nekem is rossz a szemem és ide tartozom. Szípagok, könnyem hull. Igen, felismertem, ide tartozom.

Kedves hang szól: Mi már túl vagyunk ezen, megértelek. A vak idős férfi mondja nekem: Ne szégyelld könnyeidet, majd túl leszel rajta. Nem szabad visszahúzódnod, mert depressziós leszel. Bólogatok, igaza van, már az vagyok. Megszólalni nem tudok, a sírást tartom vissza. Igen, ide tartozom közétek, fáj a felismerés elfogadnom magam. Erőt gyűjtök, nektek sikerült, nekem is sikerülni fog!

Csigaházam kulcsát megtaláltátok, az ajtó nyitva, ki kell jönnöm. Visszahúzódok, vagy ugrom, érzem, ha ugrok, elkaptok, segítetek nekem. Ugrom!

Csigaházamat lebontottam. Úgy éreztem valamit adnom kéne cserébe a sok jóért, amit ott kaptam. Nem egy embernek, hanem mindenkinek, hisz visszakaptam, amit azt hittem örökre elvesztettem: a reménysugarat. Igen, így is lehet élni. Ugyanúgy, mint rég, semmivel nem vagyunk mások, mint a többiek. Új kihívások állnak előttem. Igen, már elfogadtam magam, már nem szégyellem. Fehér botom a földön vígan koppan, már nem szégyellem. A sors nekem ezt a bajt küldte, büszkén állok,

elfogadtam, megbirkóztam vele. Kis novellát írtam és azzal léptem fel, így mindenkinek adtam valamit. Pár vidám percet, mosolyt a gonddal teli arcokra. Én ez tudtam adni a sok jóért cserébe. Azóta is fellépek és írogatok, boldog vagyok, amikor látom, hogy tetszett. Színházba, kirándulni járok velük és a párommal. Az életem megváltozott. Köszönöm nektek, sorstársaim!

A párommal, mint régi szerelmesek, kézen fogva járunk. Rengeteget segít nekem, hogy hogy érzek iránta, elmondani nem lehet. Nagyon-nagyon szeretem!

Rózsa, ami elkísér

Úgy hozta a sors, hogy pici lányommal egyedül maradtam. Nehéz évek jöttek, a pici lánykám és a nagymamám betegeskedett. Hol az egyiket, hol a másikat vittem orvoshoz. Nagymama idős volt és koránál fogva gyűjteménye volt nyavalyákból. A pici lánykám meg kicsi létére úgy nézett ki, szeretné minél hamarabb letudni az összes gyerekbetegséget. Közben dolgozni is jártam, szabadidőm nem volt, folyton valahová szaladtam. Áhítattal néztem a szerelmes filmeket a tv-ben, kicsit irigykedtem és vártam a meg nem érkező lovagom.

Egy szép napon nagymamám újságot olvasott. Megunta, letette, én meg kíváncsiságból felvettem. Beleolvastam és valahogy a társskereső oldalon kötöttem ki. Egyik hirdetésen megakadt a szemem: igen, ha én adnék fel, én is ilyesmit írnék. Válaszoltam, de választ nem is vártam. Meglepődve láttam, hogy levél jött nekem. Hihetetlen! Egy nagyon kedves levelet kaptam. A levél egyből megfogott, levelezni kezdtünk, majd egy szép napon eljött a randevú. Az én ismertetőjelem a lányom lett volna, de persze az utolsó pillanatban báránymillő lett. Nagy nehezen rábeszéltem anyukámat, hogy vigyázzon Évikére míg én randevúra megyek, hisz lemondani nem volt idő, és a fiú nagyon messziről jött. Az ő ismertetőjele egy szál virág volt.

Eljött a nagy nap. Csupa izgalom, kedves levelezőtársam végre láthatom! A téren egy férfi állt egy szál fehér rózsával. A virág és ő rám várt. Kedves volt, mint a levélben és mintha már régen ismertük volna egymást, úgy beszélgettünk. Az idő elszállt és elment a vonat, amivel utazott volna. Hazamentünk és a kis beteg vígan fogadta. Első látásra megszerették egymást, úgy, mint én. A fehér rózsza vázába került. Ahogy a kapcsolatunk alakult, a virág úgy gondolta, hogy ő bizony gyökeret hoz. Nagyon meglepődtem, mikor láttam, a rózsám elnyílt, de élni akar. Élt, mint a mi kedves szerelmünk.

Összeházasodtunk, a kis rózsza a kertbe került és nőtt, és virágzott, csupa virág. Mint a kislányom, a rózsza is úgy nőtt. Megszületett szerelmünk gyümölcse, a kisfiúnk. A párom otthon a szobába a kinti rózsából hozott, mikor a kórházból hazajöttünk. Szébb ajándékot nem is kaphattam. A kis fehér rózsaszálból nagy bokor lett. Mikor egy borús napon nagymama meghalt, a sírjára egy szál rózsát tűztem. Nagyon szerette a kis virágot. Néha még beszélgetett is vele. Mintha tudta volna a szál rózsza hová került: gyökeret eresztett, kihajtott. Nőtt, mintha nagymama ápolná. Virágja nyílt: szép

kis rózsák. Fehérek, tiszták, mint nagymama tiszta szíve és hófehér haja. Virágzik a kis rózsza. Nálunk az udvarban nyílik tiszta, szép és fehér, mint örök szerelmünk. Sosem gondoltam volna, hogy az az egy szál rózsza milyen sok örömet hoz az életünkbe. Elkísér minket egy életen át, vagy még tovább.

Ahogy öregedtünk, jöttek a bajok, ahogy a korral jár. Cukorbeteg lettem és az elkezdte támadni a szemem. A jobb szemem látása elveszett, a másik is beteg. Nyári éjszakákon szerettem kimenni a kertbe nézni a csillagos eget. De jaj, a csillagok eltűntek már, nem látom őket. Reggel, mikor kimentem, megláttam a rózsát, ahogy az ébredő fényben ragyogtak, mint a kis csillagok. Leköltöztek hozzám a csillagok, illatukkal körbevettek és átkaroltak. Este a rózsáról álmodtam. Mikor jön a hideg tél és a fagy, a levelei, virágai lefagynak. Mint mikor az embert az élet hideg szele sújtja. Viszont, ha jön a tavasz, a rózsza erőt gyűjt, újra kihajt. Nincs egymagában a kis virág, hisz körbeveszi a párja, gyermekei, barátai. Mint engem: ideje, hogy talpra álljak és, mint a rózsza ragyogjak. Hisz ha egyik kis rózsza nem olyan szép, mert beteg, vagy szomorkodik, megérzi a többi is, és az egész rózsabokor már nem olyan szép és nem ragyog. Talpra állok. Ideje már, vár rám egy régi, de ismeretlen világ, mit tanulnom kell. Mint a pici gyermeknek: megismerni, megtanulni mindent. Megtanulni, hogy kell a pohárba vizet önteni, de mellé ne menjen és még sok-sok mindent. Régen gyerekeimet én tanítottam én segítettem. Most nekem a párom segít: fogja a kezem, vezet. Mint én a gyerekek kezét, mikor járni tanultak. Most nekem segítenek. Ismerősen, de új világ; megbirkózom veled! Legyőzöm az élet hideg szelét és a szemébe nevetek. Hisz vannak gyermekeim, férjem, barátaim, mind segítenek nekem. Itt az idő, legyőzlek és virulok, mint a rózsza, s ránevetek a világra újra!

Lányok a koleszban

Vége a nyolc osztálynak, a gyerekek szétszélednek az ország több pontjára aszerint, ki minek tanul tovább. A gyerekkor vége, most már a felnőtté válást is tanulni kell.

Első nap a koleszban. Izgatottság és kis félelem. A szülők nem szívesen hagyják ott a gyerekeiket. Új tanulók ismerkednek, izgatottak, minden új, most Apu és Anyu hazamennek. Jön a felismerés, egyedül maradtak a többi megszeppenttel.

Ismerkedés és kezdődő barátságok. Egyelőre a tanár sem olyan szigorú. Megérti a gyerekeket, életükben most nagy változás van, néhányan pityeregnek. A bátrabbak vigasztalják őket, pedig inkább ők is sírnának. Két lány, Györgyi és Gabi, mintha már rég ismernék egymást, egyből barátnők lettek.

Egy kislány tanyán lakott, onnan jött a kollégiumba, teljesen más ott az élet, mint egy ilyen bezárt világban. Csatlakozott ő is a lányokhoz, az ő neve egyszerűen csak Piros. Ő kicsit talpraesettebb, de itt annyira más minden. Este nyolc óra, Piros ásítozik. Álmos, már aludna. A többiek még nem, fiatal még az idő. Beszélgetnek, ki honnan is jött. Piros álmosan fordít hátat és máris álmországban jár.

Reggel négy óra, Piros vígan ugrik ki az ágyból.

- Hé, hétalvók, hasatokra süt a nap! Jó reggelt, meg kell etetni az állatokat!
- Milyen állatokat? - kérdi Györgyi.
- Állat? - kérdi álmosan Gabi. - Állat! - fogja fel visítva, úristen, egér és pattan fel az ágy tetejére!
- Hol van egér, ütöm agyon! - villámlik szeme Pirosnak, keresi az egeret.
- Én nem tudom, te mondtad! Azt mondtad, állat! - válaszolja rémülten Gabi.
- Nem egér, állatok. Tyúk, tehén, kecske meg a többi, meg kell etetni, fejni! Hol az istálló, talpra, dolog van! - mondja vígan Piros.
- Na, ne már, ez egy rossz vicc? Itt nincs istálló - mondják álmosan.
- Akkor irány a kert, kapálni! - rikkantja Piros.
- Mi folyik itt, miért nem alszotok? - kérdi a nevelő.
- Piros fejni akar, tanárnő kérem!
- Mit akar fejni? Tessék lefeküdni, aludni, még korán van, reggel megbeszéljük - adja ki az utasítást a tanárnő.

Lefekszenek, Piros nem tud aludni, hová kerültem, még tyúk sincs. Na, ezt otthon elmesélem, nem fognak hinni nekem - hitetlenkedik.

Kinéz az ablakon: ejha, van itt hely a kertnek, ide lehetne ültetni egy kis paradicsomot, ide egy kis tököt és már látja is lelki szeme előtt a szép kertecskét. Megy is a tanárához, meséli, mit és hogy lehetne. A kert végibe még ől is elférne, tarthatnának egy-két malackát is. A tanárnő meg csak nézett, soha nem hallott még ilyet.

- Mereven elutasította, azt nem lehet!

Pirost újabb meglepetés érte.

- Miért nincs rajtad cipő vagy papucs? - kérdezte a tanárnő.
- Minek, szép tiszta itt minden.
- Azért vegyél fel légy szíves! - okította a tanárnő.

Akkor kezdte figyelni, mindenkinek a lábán van valami. Papucs, nejlonpapucs. Reggelinél is meglepetés érte.

- Ez meg mi a csoda? - kérdezte a többiektől.

- Lapkasajt - volt a válasz. Jóízűen ették.

- Nejlont, ezek nejlont hordanak a lábukon, és nejlont esznek. - Beleharapott, fúj, és ezt ti megeszitek? Nem ettetek még igazi sajtot, nejlont zabáltok! Na, majd én hozok igazi sajtot! A végén még a papucsotokat is megeszitek. - Többen nevetnek.

- Nézzétek, Piros nem húzta le a fóliát a sajtról, úgy akarta megenni! - hangos kuncogás futott végig az étkezőn.

- Ne röhögjetelek, csattan fel Györgyi, biztos még nem evett ilyet. Nézd csak, így kell, vedd le róla a fóliát.

Piros megkóstolja, így sem jó. Nálunk a sajt nem ilyen, én másként készítem.

Csodálkozó szemek. - Te sajtot készítesz?

- Igen, miért ti nem szoktatok? Na, majd hozok nektek, az igazi, ez csak mű vacak.

A lányok szemében hirtelen nagyot nőtt Piros, ez aztán valami, tud sajtot készíteni, biztos nagyon finom lehet! Érdeklődve figyelték, mikor mesélte, neki hogy is telik a napja. Korán kel, megeteti az állatokat és megfejt, mielőtt iskolába menne. Aztán felpattan a biciklire és pár kilométert leteker, hogy beérjen az iskolába.

Ámulva hallgatják, bizony ők ezt nem bírnák. - A műkörmöd ezt hogy bírja, és mikor sminkelsz?

Most Piros pislog zavartan - műkörmöm, smink, azt már minek?

- Jaj, én meztelennek érzem magam smink és műkörmöm nélkül! Ó igen, azt hiszem, mi mind így vagyunk ezzel. Na, majd sulis után kisminkelünk, meglátod, Piros milyen szép leszel, nem ismersz magadra! A fiúk menten beléd szeretnek.

Tanítás után neki is esnek Pirosnak.

- Enyém a körme - jelenti ki Gabi.

- Én meg sminkelem - és már kapják elő a kincseiket.

Megy a körömrészelés, a műszempilla felrakás.

- Majd a végén nem is ismersz magadra! Kész leszel, csak akkor nézheted meg magadat, előbb nem, igazi meglepetés lesz.

Piros túrta, a lányok lelkesedése óriási volt. Szenvedett piszkosul, gyakran kérdezte, muszáj ezt?

- Persze, most leszel szép és csodás!

- Jaj nekem, sokára lesz még kész?

- Ne türelmetlenkedj, mindjárt kész leszel! - biztatták a lányok.

Végre kész lett. Csajok csodálták művüket: mesés szép lett. Tükröt adtak Pirosnak.

- Nézd meg magad, csodaszép vagy!

Piros a tükörbe nézett, nagyot sikított! Jézus Mária ez a rémség én vagyok?

A sikolyra beszaladt a nevelőnő. Ijedt arccal kérdezte: - Mi a baj, mi történt, kislányok?

Piros arcát meglátva harsány nevetésbe tört ki. - Jaj, gyerelem, hogy nézel ki? Nem rossz, de úgy állsz, mint egy szerencsétlenség. Szedjétek le róla, lányok, nem látjátok, hogy szenved, nincs ő ehhez hozzászokva. Igen Piros, te úgy vagy szép, ahogy isten megteremtett, rád nem kell festék, fölösleges.

Pirosról lekerült a festék, a műszempilla; igen most már jól érezte magát, így már ő volt. Mikor később látta, hogy a többiek festik magukat, ő csak mosolygott, tudta, ő festék nélkül is szép.

Reggel párizsit kaptak zsömlével. Piros nézi, ez meg mi? Macskám ennyit kapna, reklamálna, más nincs, vagy ez az előétel, aztán jön a többi? Gyomra nem ehhez van szokva. A párizsi bőrét le nem húzta.

Már megint nejlón van. Furák a városiak, náluk a nejlón csemege, vagy mi? Látja, hogy lehúzzák, és úgy eszik. Fejét vakarja, nem érti, minek rakják rá, ha nem lehet megenni? Mindegy, így sem ehető, semmi íze sincs. A kutyájának sem adná ezt az ízét. Györgyi nem eszik.

- Tán nem vagy éhes?

- Éhes vagyok, de fogyózom. Látod, milyen kövér vagyok? - Felhúzza pólóját, összecsípi hasán a bőrt. - Látod, tiszta háj? - panaszkodik Györgyi.

Piros somolyog, a szemben lévő asztalnál ül egy igen terebélyes lány, na neki tényleg kéne fogynia, na, de csak úgy tömi a fejét! Igazi mangalica - állapítja meg magában-, és vágósúlyban van. Első óra torna. Piros még soha nem látott tornatermet, alaposan szétnéz. Bemelegítés futás. Nem igazán érti, ő nem hideg, de fut a többivel. A lányok lihegve fújtnak. Ő meg futna még, most jött bele.

- Na, van egy lógósom, - mondja a tanár, ahogy ránéz.

- Bordásfal, másszatok fel.

Piros kíváncsi, megkérdi: minek?

- Hasizomra gyúrunk - mondja a tanárnő. - Ne legyél lagymatag! Legyen szép kockás a hasad.

Piros felhúzza a pólóját és a hasát nézi. Aggódva lesi, nem tán kocka van a hasán?

Tanárnő észreveszi.

- Na, hát ezt mondtam! Szép kockás hasizom, ez igen!

Piros elsápad, még jobban nézi a hasát.

- Hol a kocka, tanárnő? És ez fertőző? Nem érzem magam betegnek, szerintem lázam sincsen!

Tanárnő dühös lesz. - Szemtelen! - üvölti. - Büntetésből dupla gyakorlat, megértetted?

A többiek végeztek, nagyon lihegnek. Piros még végzi a gyakorlatot nagy vígan, mintha elfáradni nem akarna. Tanárnő meglepődve nézi.

- Na, jó van, elég lesz!

- Csak még egy picit, most jöttem bele, kérem - kérleli Piros.

- Nem, elég! - szól a tanárnő erélyesen.

- Na, jó.

- Mondd, mit sportolsz? - kérdi a tanárnő.

- Semmit, nincs énekem arra időm.

- Ne mondd, látom én, szépen kidolgozott izomzatod van - mondja a tanárnő.

- Kidolgozott, az igen. Fejek, etetek, hordom a ganéjt, dolgozom én eleget. Sportolni nem sportolok.

A tanárnő nem igazán hiszi, valamit titkol, de majd rájövök.

Az óra vége fele kosaraznak a lányok. Tanárnő oda dobja a labdát Pirosnak és mondja - dobd be a hálóba, és rámutat.

Piros elkapja és bedobja.

- Na, ez most bement, jó messziről dobtad, de gondoltam közelebb mégy.

Piros fogja a labdát, közelebb megy vele, így már jó?

- Nem pattogtad - mondja a tanárnő.

- Minek? Odavittem, nem?

- Dobd be a labdát, - kiabál a tanárnő

Rendben, Piros hanyag mozdulattal eldobja a labdát a terem végéből a kosárba.

- Na, azt ne mondd, hogy ezt még nem csináltad!

- Dobáltam, csak kukoricacsővel, fosztáskor - válaszol Piros.

A tanításnak vége. Ebédidő. Mindenki megkapja az ebédet. Piros a tányérját lesi, ez minden? Hasa hangosan korog, nagyon éhes. Nem bírja tovább, felhívja anyukáját.

- Édesanyám, engem itt éhen akarnak veszejteni!

Elmeséli, mit is kapott enni és már fáj a gyomra, olyan nagyon éhes.

Anyukája szörnyülködik. Már is megy a kamrába és csomagol. Van egy kis ötkilós cipócska, egy kis szalonka, kolbász, zsírocscsa, tej, vaj, sajt, hát szedeget össze mindent, kicsi szentje éhen ne vesszen. Fogja a nagykendőt, belecsomagol és hátára teszi. Cipeli a nagy batyut. Megy a vonathoz sebtiben.

Hej, volt is nagy öröm, mikor megérkezett! Szállt a koleszban a friss kenyér illata. A koleszos lányok mindenben a nejlont keresték, hol kell lehúzni. Piros meg nevetett, hogy itt nem kell lehúzni semmit sem, mi nem nejlonozunk! Igazán most jöttek csak rá a lányok, Pirosnak miért nem ízlik a koleszos étel: mert a tanyasi sokkal jobb volt. A sajtnak és a tejnek is más volt az íze. Györgyi is feladta a fogyókúráját, a finom falatoknak ellenállni nem tudott.

Piros anyukájának a bőrét is megcsodálták, kérdezték, milyen sminket használ, hogy nem ráncosodik?

- Én, gyerekek, semmit sem. Viszont ti jól kitoltok magatokkal!

- Miért?

- Fiatal a bőrötök, szépek vagytok, de a szép bőrötöket rongáljátok. Mindenféle szírszart magatokra kentek, nem gondoltok arra, hogy ezzel mennyit is ártotok. Gondoljatok a szemetekre: az a sok vegyszer, ami belekerül, nem árt-e neki? Festék nélkül hogy fogtok kinézni, ha öregek lesztek? Egy férfi, ha szeret, szeret festék nélkül is, ha nem, akkor nem férfi, csak fiúcska, rá alapozni nem lehet! Egyszer felnőttök, családot szeretnétek, gondoljátok meg, mit is szeretnétek? Legyetek természetesek és szépek.

Piros anyukája gyakran bejárt. Finom falatokkal és jó tanácsokkal látta el a lányokat. A sminket többé a lányok nem használták, ők így is szépek, és igazuk is volt, mert szépek, hisz fiatalok. Lányok, lányok, de kis butuskák vagytok!

A legjobb dolog mikor végre szabadon sétálhatnak, mehetnek. Nem figyeli őket óvó, figyelő tekintet.

A szép időt kihasználva Györgyi és Gabi sétálni mentek a parkba, kimenőt kaptak a koleszból. Sétáltak és persze igen fontos dolgokat beszéltek meg, kinek melyik fiú tetszik a szomszéd koleszból. A téma fontos volt és hogy jobban meg tudják vitatni, leültek egy padra.

Egyszer csak azt vették észre, egy pici cica somfordál körülöttük.

- Jaj, de cuki! - olvadt el a cica látványától Gabi.

- Vajon, hol lehet a gazdája? - nézett szét Györgyi. - Nem lehet, hogy ilyen szép kiscicának ne legyen.

Sehol senki, állapították meg. A pici hangosan dorombolt, hízelkedett. Öljebe került, a lányok cirógatták.

- Biztosan éhes.

A közeli kis boltban vettek neki felvágottat, s a cica habzsolta befele.

Mi legyen, a koleszba nem vihetik. Majd minden nap kijárnak és etetgetik, szereznek egy kis tálkát, abba majd tejet adnak neki. Jól kigondolták, igen, így lesz tökéletes.

Visszavitték a parkba, még egy utolsó simi. Viszont Gabinak feltűnt valami.

- Nézd már, a cicának kullancsa van!

- Kullancs, juj, az veszélyes! Fertőzést kap, elpusztulhat tőle - állapítja meg Györgyi nagy bölcsen.

- Igen, igen, ez így van - helyeselte Gabi.

- Nézzük meg, lehet, hogy több is van benne!

- Ó, nem is egy, hanem hat darab - állapította meg Gabi.

- Jó, de merre kell tekerni, óra járásával megfelelően, vagy ellenkezőleg? Ki tudja?

- Ki, hát Piros, ő biztos tudja. - Igen ő sok mindent tud, állapították meg.

Felhívták, elpanaszolták, mi a gond.

- Az óra járásával megfelelő irányba, de várjatok meg vele, mert nekem ezek a kullancsok gyanúsak.

A két kis okoska nem várt, Györgyi lefogta a cicát, Gabi meg csavarta. Cica kétségbe esve nyávo-gott, karmolt, tiltakozott.

- Hagyjad magad te kis buta, mi csak jót akarunk! - küzdöttek a cicával.

Piros jött, látta a szenvedő cicát.

- Mit csináltok?

- Kiszedjük a kullancsot.

Piros nézi a cicát. - Engedjétek el, azonnal! Tudjátok miért nem jött ki a kullancs?

A cica hanyatt-homlok menekült.

- Miért nem?

- Mert ti a cica cicijét csavargattátok.

A cicagond megoldódott, a cicát soha többet nem látták.

A lányok viszont a cica helyett napos csirkét vittek a koleszba. Akkora szeretettel nevelgették a kis csirkét, hogy a felügyelő tanár elnézte. Így lett a kollégium kabalaállata a tyúkocská. Hajrá tyúkok, hajrá kislányok! A kislányok felnőttek, lettek jó szakemberek és családanyák. Most már nevetve mesélik a kolesz-történeteket.

Születésnap kicsit másképp

Születésnapom van, hurrá! Boldog születésnapot nekem!

Biztatom magam, de félek: ma lesz a tizedik szemműtétem. Groteszk ajándéka a sorsnak. Mert ezt a szép napot az ember másként gondolja. Tortával és fülhúzással, sok-sok puszival, jókívánsággal. Én meg itt ülök az ágyban és titkolom ezt a szép napot. Várom, hogy a hercegem jöjjön értem zöld ruhában. Ma műtős nap van, sok embert műtenek és csak a sors tudja, ki mikor kerül be. Várok. A kórteremben lévő társaimat szépen viszik. Jó lenne már túl lenni rajta! Félelem, remény: tudom, jobb nem lesz a szemem, de hátha mégis? Mindenki sorra kerül, én még várok.

- Téged nem ma műtenek? - kérdi a szobatársam.

- Úgy tudom igen, de már későre jár, délután három óra van. Egyáltalán még műtenek?

- Úgy tudom igen, egy férfit a másik szárnyból most vittek fel.

Szép nap ez a mai, gondolom magamban. Nem baj, szülinapom van, és ha már így alakult, magamban csak azt kívánom, ne fájjon. Köszönteni ma biztos senki nem fog, tudják, hogy ma nem lehet, lesz elég bajom. Csörög a telefonom.

- Boldog szülinapot, kislányom! Most már biztos túl vagy rajta, már nem zavarlak.

- Nem még, várok.

Csodálkozó hang. - Akkor biztos rosszkor hívlak.

- Nem zavarasz és köszönöm!

Ebben a pillanatban megjelenik a műtős fiú, a nevemet mondja.

- Bocsi Anyu, mennem kell, várnak.

- Sok szerencsét! - kiabálja.

Megyek a zöld ruhában nem túl lelkesen.

- Ó, én zöld hercegem, azt hittem, nem jössz!

- Zöld -, mi vagyok én, ogre? - feleli nevetve.

Kényszermosoly arcomon: félek.

Fent a műtőben a régi arcok, sűrögnek-forognak.

Jön egy orvos, hátul a keze, beszélget - igaz nem velem -, gyanús. Majd hirtelen megfordul, és a nevemet mondja.

- Á, tehát megvan! Na, mit kap szülinapjára? - Kezében egy nagy injekció. - Egy kis szurit.

- Kicsi? Szerintem nagyon-nagy! Nincs is szülinapom, letagadom!

- Dehogynem! Boldog szülinapot és most szúrok, asszonyom!

- Inkább tortát vagy pusztit, ha lehetne kérnem - mondom reszkető hangon.

- Majd a végén az is lesz - biztat az orvos. -Fejet hátra hajtani, szemet nagyra nyit.

Szúr, fáj, nem jó. A végén pusztit ad.

- Na, kis ünnepelt! Ugye nem is fáj? Óvatos voltam.

- Nem fáj - mondom szepegve. Jaj, dehogynem!

Főorvosnő jön, mosolyog.

- Szülinapja alkalmából megműtöm, hát nem jó?

Én valahogy nem lelkesedem a dologért. Kihagynám, ha lehetne. Választásom viszont nincs, túl kell esnem rajta.

- Itt a pihe-puha ágyikó, hamar túl lesz rajta, csak két és fél óra - biztatgat a főorvosnő.

Szuper, de jó lesz nekem! - nem mondom, csak gondolom. Megyek a műtőágyra.

Két és fél óra, ébren vagyok. Hallok mindent. Belegondolok, mikor a tévében műtenek, a paplan alá bújok, nem szeretem. Onnét szólok ki, kijöhetek vége? Most meg elbújni sem tudok. Néha fáj, lábam ujja a papucs talpát vakarja. Sziszegek, és csak halkan: fáj.

- Igen tudom, hogy fáj, de csillapítani nem tudom, túl mélyen vagyok. Kitartás, mindjárt végzek, mindjárt kész van - biztat a főorvosom.

Tudom, iparkodik, de rettenetesen fáj. A percek óráknak tűnnek. Lábam ujja a fájdalomtól összehúzódik, kezem markol. Végre vége, nem fáj. Felsóhajtok.

Aggódó kérdés: hogy van?

- Most már jól!

- Túl vagyunk a nehezén, már nem fog fájni! Elnézést kérek, nem szeretek fájdalmat okozni, nem szeretem, ha szenved a betegem! Másképp nem tudtam megoldani.

- Megértem, csak jót akar nekem!

Vége a műtétnek, elcsigázódva mászok le az ágyról. Fáradt vagyok, kimerült. A totószékben le-
tolnak a szobába.

- A lányod hívott. Boldog születnapot kívánt - mondja szobatársnőm.

- Neked ma van a születésnapod? - kérdik.

- Igen - felelem.

- Na, szép kis ajándék! - mondják.

Lefekszem. A fáradtság elnyom, mély álomba merülök.

Míg aludtam, a születnapomnak híre ment. Felébredtem, köszöntött sok sorstárs beteg. A másik szobából is átjöttek köszönteni és lett a kis szoba tele. Felfigyeltek erre a nővérek.

- Mi van itt?

- Köszöntjük a születnapost! - válaszolták.

A nővérek is köszöntöttek: hú, mi van itt?! Készültek közös képek, már nevettek.

Párom hív: - Ugye túl vagy rajta, minden rendben?

- Igen most már minden rendben - válaszolom.

Hangja megnyugszik: - Féltettelek, ugye tudod? Boldog születésnapot, de jövőre ne a kórházban tartsd, jó?

- Majd iparkodom!

Milyen furcsa az élet, azt hittem senki nem fog köszönteni. Most meg itt a sok mosolygós arc, mind velem örül!